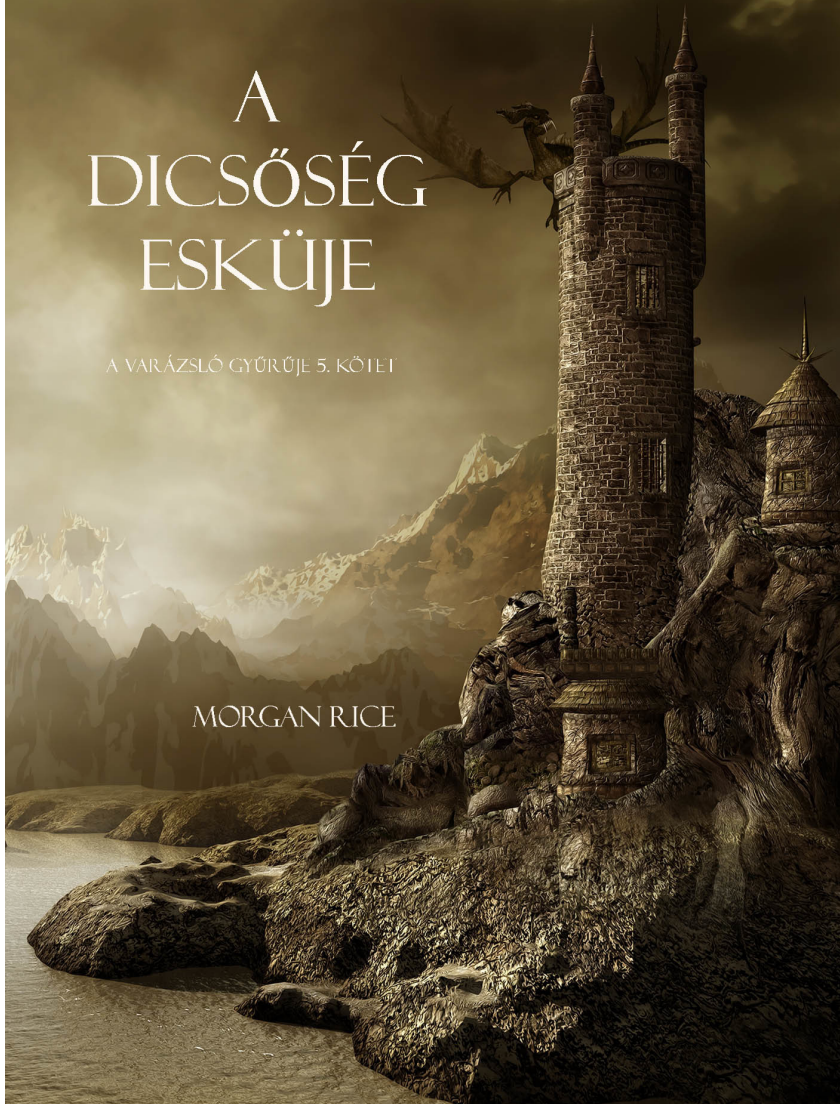


A DICSŐSÉG ESKÜJE

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE 5. KÖTET

MORGAN RICE



Morgan Rice

A Dicsőség Esküje

Серия «A Varázsló Gyűrűje», книга 5

Аннотация

A DICSŐSÉG ESKÜJÉBEN (A varázsló gyűrűje 5. kötet) Thor légiós barátaival epikus küldetésbe kezd, amely a Birodalom végtelen vadonjába vezet, hogy megpróbálják megtalálni az ősi Végzet Kardját, és megmentse a Gyűrűt. Thor barátságai elmélyülnek, miközben új helyeket fedeznek fel együtt, furcsa szörnyekkel néznek szembe, és egymás oldalán harcolnak elképzelhetetlen csatákban. Egzotikus tájakkal, lényekkel és népekkel ismerkednek meg, amelyek létezését eddig elképzelni sem tudták. Útjuk minden egyes állomásátal növekszik a veszély. Minden tudásukat, képességüket össze kell szedniük, ha életben akarnak maradni, miközben követik a tolvajok nyomait, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolva a Birodalomba. A küldetés során eljutnak az Alvilág szívébe, a pokol hét bugyrának egyikébe, ahol az élőhalottak uralkodnak, és a mezőket csontok szegélyezik. Miközben Thornak minden erejét segítségül kell hívnia, jobban, mint valaha, saját mivoltának megértésével is küszködik. A Gyűrű Királyságában Gwendolynnak el kell vezetnie a fél királyi udvart Szilézia nyugati erődjébe, egy ősi városba, amely a Szakadék szélén található, és ezer éve ott áll. Szilézia erődítményének különös elhelyezkedése folytán minden évszázadban túlélte a támadásokat,

de még sosem kellett olyan vezér témadását visszaverni, mint Andronicus, aki milliós hadsereggel bír. Gwendolyn megtanulja, mit jelent királynőnek lenni, felvállalja a neki szánt vezető szerepet. Oldalán Sroggal, Kolkkal, Brommal, Steffennel, Kendrickkel és Godfrey-val arra készül, hogy megvédje a várost a rá váró rettentő háborútól. Eközben Gareth egyre mélyebbre örületbe süllyed, és megpróbál leverni egy ellene készülő puccsot: merényletet terveznek ellene Királyudvarhelyen. Erec közben az életéért küzd, hogy megmenthesse a szerelmét, Alistairt és Savariát, a herceg városát a pajzs hiányában minden oldalról betörő vad teremtményekkel szemben. Godfrey visszaesik, és újra a pohárhoz nyúl. El kell döntenie, hogy készen áll-e rá, hogy levetkőzze múltját, és azzá a férfivá váljon, amilyennek a családja szeretné. Miközben mindannyian az életükért küzdenek, és úgy tűnik, a dolgok már nem is állhatnak rosszabbul, a történet két sokkoló fordulattal fejeződik be. Vajon Gwendolyn túléli a támadást? Thor hazatér élve a Birodalomból? Megtalálják a Végzet Kardját? Kifinomult világával és karaktereivel A DICSŐSÉG ESKÜJE barátok és a szerelmesek, a riválisok és udvarlók, a lovagok és sárkányok, intrikák és politikai ármánykodások, a felnőtté válás, a megtört szívek, a megtévesztés, a kitartás és az árulás epikus története. Egy mese a becsületről és a bátorságról, a sorsról, a végzetről, a varázslatról. Ey fantasy, amely olyan világba kalauzol el bennünket, amelyet sosem fogunk feledni, és amely minden korosztály és nem számára érdekes lehet. A regény 75. 000 szóból áll.

Содержание

| | |
|-----------------------------------|----|
| ELSŐ FEJEZET | 15 |
| MÁSODIK FEJEZET | 23 |
| HARMADIK FEJEZET | 30 |
| NEGYEDIK FEJEZET | 40 |
| ÖTÖDIK FEJEZET | 54 |
| HATODIK FEJEZET | 63 |
| HETEDIK FEJEZET | 80 |
| Конец ознакомительного фрагмента. | 82 |

A DICSŐSÉG ESKÜJE

(A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE 5. KÖTET)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice, a tizenhét kötetből álló bestseller, epikus fantasy-sorozat – A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE – szerzője, az USA Today első számú bestseller írója, és számos más regénysorozat szerzője. Regénysorozatai közül kiemelendő a VÁMPÍRNAPLÓK című, jelenleg tizenegy kötetet számláló bestseller-sorozat; a TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA, a két kötetből álló posztapokaliptikus thriller (folytatása következik); valamint a legújabb epikus fantasy-sorozat, a KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK. Morgan művei audió és nyomtatott kiadásban is megvásárolhatók, és több mint 25 nyelvre fordították le őket.

Morgan örül a visszajelzéseknek, ezért kérjük, látogasson el a www.morganricebooks.com weboldalra, iratkozzon fel az e-mail listára, hogy ezáltal ingyenes könyvhöz és egyéb meglepetésekhez jusson! Töltse le az ingyenes alkalmazást, értesüljön a legújabb, exkluzív hírekről, és keresse bátran az író Facebook-on és Twitteren is!

Lelkes éljenzés Morgan Rice-nak

“A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE sorozatban minden hozzávaló megtalálható, ami az azonnali siker eléréséhez szükséges:

cselszövések, ellencselek, rejtély, vitéz lovagok, virágzó szerelmek, összetört szívek, csalódás és árulás. A regény olvasása órákig leköt, és minden korosztály ízlését kielégíti. A könyv ajánlott mindenkinek, aki kedveli a fantáziadús olvasmányokat.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rice ügyesen eléri, hogy a történet már az elejétől fogva magával ragadjon, leírásai kiválóak, túlhaladják a környezet pusztá lefestését....Szépen megírt könyv, és rendkívül gyors olvasmány.”

--Black Lagoon Reviews (az Átváltozva kapcsán)

“Ideális történet fiatal olvasók számára. Morgan Rice érdekes csavart épített be a történetbe... Frissítő és egyedi. A sorozat egy lányt állít középpontba... de milyen rendkívüli lányt! Könnyen olvasható, sodró történet... Besorolás: 13+”

--A Romance Reviews (az Átváltozva kapcsán)

“Az elejétől fogva megragadta a figyelmem, és egy percre sem eresztette...Elképesztő kaland, sodró történet, és az elejétől fogva akciódús. Nincs egy unalmas pillanat benne. ”

--Paranormal Romance Guild (az Átváltozva kapcsán)

“Tömve van akcióval, romantikával, kalanddal és izgalommal. Vedd kézbe a regényt, és szeress bele újra és újra!

--vampirebooksite.com (az Átváltozva kapcsán)

“Izgalmas cselekmény, az a fajta könyv, amelyet nem lehet letenni még éjszaka sem! A végén lévő cliffhanger annyira látványos, hogy legszívesebben azonnal megvennéd a következő könyvet, hogy megtudd, mi fog történni.”

--The Dallas Examiner (az Átváltozva kapcsán)

“Egy könyv, amely az Alkonyatnak és a Vámpírnaplóknak kíván vetélytársa lenni, és amit majd a legutolsó oldalig el akarsz olvasni. Ha szereted a kalandokat, a szerelmet és a vámpírokat, akkor ez a könyv neked szól!”

--vampirebooksite.com (az Átváltozva kapcsán)

“Morgan Rice ismét bebizonyítja, hogy rendkívül tehetséges mesélő ...Széles közönség élvezheti; többek között a vámpír / fantasy műfaj fiatal rajongói. Váratlan, megdöbbentő cliffhangerrel végződik.”

--A Romance Reviews (a Szeretettéről)

Morgan Rice művei

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A SÁRKÁNYOK FELEMELKEDÉS (Első kötet)

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)

A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)
A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)
A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)
A HŐSIESSÉG MEGBÍZÁSA (6. kötet)
A KARDOK RÍTUSA (7. kötet)
A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)
VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)
A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)
AZ ACÉL URALMA (11. kötet)
A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)
A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)
A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)
A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)
A LOVAGI TORNA (16. kötet)
A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1 kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

VÁMPÍRFÜZETEK

ÁTVÁLTOZVA (#1 Kötet)

SZERETVE (#2 Kötet)

ELÁRULVA (#3 Kötet)

ELRENDELVE (#4 Kötet)

VÁGYAKOZVA (#5 Kötet)

ELJEGYEZVE (#6 Kötet)

MEGESKÜDVE (#7 Kötet)

ALAPÍTVÁ (#8 Kötet)

FELTÁMADVA (#9 Kötet)

VÁGYÓDVA (#10 Kötet)

BEVÉGEZVE (#11 Kötet)

KINGS AND SORCERERS



THE SORCERER'S RING



THE SURVIVAL TRILOGY



the vampire journals



Szeretnél ingyenes könyveket?

Iratkozz fel Morgan Rice e-mail listájára, és szerezd meg a 4 ingyenes könyvet, 2 ingyenes térképet, az ingyenes alkalmazást,

és egyéb exkluzív ajándékokat! A feliratkozáshoz látogass el a www.morganricebooks.com weboldalra!



Hallgasd meg a VARÁZSLÓ GYŰRŰJE sorozatot hangoskönyv formátumban!

Copyright © 2013 by Morgan Rice

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976, no part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior permission of the author.

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return it and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author.

This is a work of fiction. Names, characters, businesses, organizations, places, events, and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictionally. Any resemblance to actual persons, living or dead, is entirely coincidental.

Jacket image Copyright Unholy Vault Designs, used under license from Shutterstock.com

Tartalom

[ELSŐ FEJEZET](#)

[MÁSODIK FEJEZET](#)

[HARMADIK FEJEZET](#)

[NEGYEDIK FEJEZET](#)

[ÖTÖDIK FEJEZET](#)

[HATODIK FEJEZET](#)

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET

KILENCEDIK FEJEZET

TIZEDIK FEJEZET

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZENHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

HUSZADIK FEJEZET

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

HUSZONHARMADIK FEJEZET

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

HUSZONHATODIK FEJEZET

HUSZONHETEDIK FEJEZET

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

“Az életet

Mindenki kedveli, de a deréknek

Drágább az életnél becsülete”

—William Shakespeare

Troilus és Cressida
ford.: Fejes István

ELSŐ FEJEZET

Andronicus büszkén lovagolt végig a McCloud királyi város központján emberei gyűrűjében, maga mögött vonszolva legnagyobb zsákmányát: McCloud királyt. A férfit megfosztották páncéljától, megkötözték félmeztelen, szőrös testét, amelyen csak úgy gyűrődött a háj, és hosszú kötéllel, csuklójánál fogva Andronicus nyergéhez erősítették.

Ahogy Andronicus lassan léptetett, és élvezte diadalát, porfelhőt vetve végigrángatta a legyőzött királyt az utca mocskán és a kavicsokon. McCloud népe odagyűlt, és bámészkodott. Andronicus hallotta ellenfele kiáltásait, ahogy vergődött fájdalomában, miközben végigparádézott vele saját városa utcáin. Andronicus sugárzott az örömtől. A városlakók arca eltorzult a félelemtől; egykori királyuk most a legalantasabb rabszolgák egyike. Ez volt Andronicus életének egyik legszebb napja.

Meglepte, hogy ilyen könnyű volt elfoglalni a McCloud várost. Úgy tűnt, McCloud serege még a támadás előtt lezüllött. A birodalmi katonák villámcsapásszerűen győzték le őket: több ezer embere lerohanta őket, elintézte azt a néhány katonát, aki egyáltalán ellen mert szegülni, és egy szempillantás alatt ellepték a várost. A McCloudok biztosan rájöttek, hogy nincs értelme ellenállni. Mind letették a fegyvert azt feltételezve, ha megadják magát, Andronicus fogságba ejti őket.

De nem ismerték a nagy Andronicus-t. Megvetette azokat, akik megadták magukat. Nem ejtett foglyokat, így a fegyverletétel csak még egyszerűbbé tette a dolgot.

A McCloud város utcái vérben úsztak, ahogy a hódítók végigsöpörtek a sikátorokon, mellékutcákon, és minden férfit, akit találtak, lemészároltak. A nőket és gyerekeket foglyul ejtették, mint mindig. A házakat pedig egyesével kifosztották.

Ahogy Andronicus lassan végiglovagolt az utcákon, hogy felmérje diadalát, szanaszét heverő holttesteket, bőséges zsákmányt és lerombolt otthonokat látott. Megfordult, és fejével intett az egyik generálisának, aki azonnal felemelt egy fáklyát, és jelzett az embereinek. Több százan követték, és tüzet szítottak szerte a városban, felgyújtották a zsúpfedeles házikók tetejét. Nyomukban lángok éledtek, amelyek az ég felé törtek. Andronicus még innen is érezte a forróságot.

- NE! – ordította McCloud mögötte, a földön fetrengve, kapálózva.

Andronicus még szélesebben vigyorgott, gyorsított, és egy roppant követ vett célba; a puffanást hallva elégedettség töltötte el, hiszen tudta, a hang forrása a kövön végighurcolt McCloud teste.

Andronicus élvezettel figyelte a város égését. Ahogy birodalma összes leigázott városát, először ezt a várost is a földdel teszi egyenlővé, majd újjáépítteti saját embereivel, tábornokaival, a birodalma alattvalóival. Ez volt a módszere. Nyomát sem akarta látni a réGINEK. Új világot épít: Andronicus világát.

A Gyűrű, a magasztos Gyűrű, amely eddig összes ősen kifogott, most az övé. Alig tudta felfogni. Mélyet sóhajtott, miközben saját nagyszerűségén tűnődött. Nemsokára átkel a Felföldön, és elfoglalja a Gyűrű másik felét is. És akkor már tényleg nem marad olyan pontja a bolygónak, ahová nem tette be a lábát.

Elnyargalt a fő térre, ahol McCloud szobra magasodott, és megállt előtte. A tizenöt méter magas, márványból készült szobor úgy állt ott, mint valami szentély. McCloudot olyan formában ábrázolta, hogy Andronicus fel sem ismerte: fiatalon, ereje teljében, dagadó izmokkal, büszkén, kezében karddal. Rendkívül egoista dolog volt szobrot állíttatni magának, de Andronicus legalább emiatt csodálta. Egy része legszívesebben hazavittette volna, és trófeaként felállíttatta volna a kastélyában.

Egy másik részének viszont kifordult tőle a gyomra. Gondolkodás nélkül nyúlt a parittyájáért, amely háromszor nagyobb volt, mint egy közönséges, emberi parittyá; elég nagy ahhoz, hogy egy kisebb méretű sziklát beletegyen. Teljes erőből elhajította.

A kis sziklatömb végigszágulott a levegőn, és egyenesen a szobor fejének ütközött. A márványfej darabokra hullott, lerobbant a testről. Andronicus elbődült, és felemelte kétkezes buzogányát, előrenyomult, és teljes erőből meglegette.

Összezúzta a szobor törzsét, a márvány megingott, majd nagy robajjal a földre zuhant. Andronicus megfordította a lovát, és ahogy ellovagolt, gondoskodott arról, hogy McCloud testét a

szilánkok fölött rángassa át.

- Ezért még megfizetsz! – kiáltott fel gyengén a gyötrődő McCloud.

Andronicus felnevetett. Élete során rengeteg emberrel volt dolga, de ez itt a legszánalmasabb mind közül.

- Csakugyan? – förmedt rá.

Ez a McCloud túlságosan nehéz felfogású volt; még mindig nem mérte fel jól a hatalmas Andronicus erejét. Móresre tanítja, egyszer s mindenkorra.

Végigpásztázta a várost, és tekintete megállapodott egy épületen, amelyről azt feltételezte, McCloud kastélya lehet. Erősen megrúgta lova oldalát, és vágózni kezdett. Emberei a nyomában nyargaltak, miközben végighúzta McCloudot a poros udvaron.

Felkaptatott a több tucat márványlépcsőn, McCloud teste mögötte zötyögött. Minden egyes lépcsőfoknál felordított, és nyöszörgött. Andronicus továbbment, egészen a márvány bejáratig. Az emberei már őrt álltak az ajtónál, lábuknál az örök véres holttesteik feküdtek. Andronicus elégedett vigyorral az arcán nyugtázta, hogy most már a város minden egyes szegletét uralma alá hajtotta.

Továbbnyargalt, át a hatalmas kastély ajtaján. Egy folyosóra ért, amelynek magas, boltíves mennyezete márványból készült. Csodálta a McCloud király fényűzését. Tényleg nem sajnálta a pénzt a saját örömeire.

Most eljött az ő napja. Andronicus végiglovagolt katonáival

a széles folyosókon, a lovak patájának hangja visszaverődött a falakról. Úgy tűnt, McCloud tróntermébe érkeztek. A hódító beviharzott a tölgyfaajtón, és a terem közepére lovagolt, ahol ízléstelen aranytrón állt.

Leugrott a lováról, lassan megmászta az aranylépcsőt, majd beült a trónba.

Nagyot sóhajtott, ahogy megfordult, és tekintete végigsiklott az emberein, több tucat tábornokán, akik lóháton ülve a parancsára vártak. Ezután a vérben tocsogó McCloudra pillantott, aki még mindig a lóhoz kötözve feküdt, és hangosan nyögött. Körülnézett a csarnokban, megvizsgálta a falakat, a zászlókat, a páncélokat és a fegyvereket. Lenézett, és megcsodálta a trón megmunkálását. Próbálta eldönteni, hogy beolvasztassa-e, vagy inkább megtartsa, és hazavigye magának. De akár az egyik nem túl magas rangú generálisának is adhatná.

Természetesen ez a trón nem volt fogható a sajátjához, a világ legsúlyosabb trónszékéhez, amelyet húsz munkás épített negyven évig. Még az apja életében kezdték el a munkát, és azon a napon készült el, amikor Andronicus végzett az apjával. Tökéletes volt az időzítés.

Lenézett McCloudra, erre a szálnalmas kis emberi lényre, és azon töprengett, mi lenne a legjobb módja a megkínzásának. Tanulmányozta a koponyája alakját és méretét, és úgy döntött, összezsugorítja, és a nyakláncán fogja hordani a többi apró, zsugorított fejjel együtt. De közben azt is megállapította, hogy mielőtt megöli, el kell telnie egy kis időnek, hogy keskenyedjen

az arca. Úgy jobban mutat majd a nyakláncon. Nem akarta, hogy egy zsíros, pufók arc elrontsa nyakláncá összképét. Kis időre életben hagyja, és addig is kínozza. Mosolygott magában. Igen, ez jó tervnek hangzik.

- Hozzátok élém! – parancsolta egyik tábornokának ősi, mély, morgó hangján.

A tábornok habozás nélkül felugrott, és McCloudhoz sietett. Elvágta a köteleit, és végigvonszolta a véres testet a padlón, vöröstre festve azt. Andronicus lába elé vetette.

- Ezt nem úszod meg szárazon! – motyogta McCloud erőltlenül.

Andronicus megcsóválta a fejét; ez az ember tényleg semmiből sem tanul.

- Itt ülök a trónodon – válaszolta – Te pedig a lábaim előtt heversz. Azt hiszem, bátran kijelenthetjük, hogy bármit megúszok. Sőt, már meg is úsztam.

McCloud csak feküdt a földön nyöszörögve, vergődve.

- Az első rendelkezésem az lesz, hogy elérjem, kellő tiszteletet tanúsíts új királyod és gazdád iránt. Most pedig gyere ide élém, és részesülj abban a kegyben, hogy elsőként térdelsz le előttem, csókolsz nekem kezet, és szólítasz királyodnak új királyságomban, amely egykor a Gyűrű McCloud fennhatóságú oldala volt.

McCloud felemelte a tekintetét, négykézlábra emelkedett, és megvetően Andronicus-ra nézett.

- Soha! – kiáltotta, és a padlóra köpött.

Andronicus hátradőlve hahotázott. Rettentően élvezte a helyzetet. Már régóta nem találkozott ilyen makacs emberrel.

Megfordult, és biccentett, mire az egyik embere hátulról megragadta McCloudot, egy másik pedig előrejött, és erősen tartotta a fejét. Egy harmadik hosszú borotvával jelent meg. Ahogy közeledett, a férfi összegörnyedt félelmében.

- Mit műveltek? – tudakolta rettegve, hangja néhány oktávval magasabbra kúszott.

A férfi gyorsan leborotválta McCloud fél szakállát, aki megrökönyödve bámult, látszott, hogy nem érti, miért nem sebeztek meg.

Andronicus bólintott, mire egy másik férfi lépett elő méretes égetővassal a kezében, amelynek végén vasból kifaragva ott díszelgett az Andronicus királyság címere: oroszlán, madárral a pofájában. Narancsosan felizzott, gőzölgött, és ahogy a többiek lefogták McCloudot, a férfi leengedte a vasat, és a most már csupasz arc felé közelítette.

- NE! – visította McCloud, ahogy tudatosult benne, mire készülnek.

De már túl késő volt.

Szörnyű sikoly hasított a levegőbe, amelyet sistergő hang és égett hús szaga kísért. Andronicus vidáman figyelte, ahogy a vas egyre mélyebben és mélyebben McCloud arcába nyomódik. A sistergés egyre hangosabb lett, az üvöltés pedig szinte elviselhetetlenné vált.

Végül, vagy tíz másodperc elteltével, elengedték McCloudot.

Eszméletlenül vágódott végig a földön, nyáladzott, és füstölgött a fél arca. Most már Andronicus címerét viselte magán, bőrébe égetve.

Andronicus előrehajolt, lenézett az ájult McCloudra, és megcsodálta embere művét.

Üdv a Birodalomban!

MÁSODIK FEJEZET

Erec a hegytetőn, az erdőszélen állt, és a közeledő, kis hadsereget figyelte. Szívében tűz gyúlt. Egy ilyen napra született. Egyes csatáknál az igazságos és az igazságtalan közti határ összemosódott, de a mai nap nem ilyen volt. A balusteri hadúr szemérmetlenül elrabolta a menyasszonyát, kérkedett ahelyett, hogy bocsánatot kért volna. Erec megbizonyosodott bűnössége felől, megadta neki az esélyt, hogy jóvátegye a dolgokat, de ő megtagadta, hogy helyrehozza hibáit. Ő hozott bajt a saját fejére. Az emberei annyiban hagyhatták volna a dolgot – főleg, hogy uruk már halott.

A kis hadúr zsoldosai közül most mégis több százan felé tartottak, hogy leszámoljanak vele, hiszen miatta vesztették el a lordot, aki fizetett a szolgálataikért. Csillogó, zöld páncéljukban nyargaltak felé, és ahogy közelebb értek, csatakiáltásban törtek ki. Mintha ez megijesztené Erec-et.

Egyáltalán nem félt. Annyi ehhez hasonló csatát látott már. Ha tanult valamit a hosszú évek kiképzései alatt, az az, hogy soha ne féljen, ha az igazság oldalán harcol. Azt tanították neki, hogy az igazság, ha nem is mindig nyer érvényt, ám tulajdonosának tíz férfi erejét adja.

Nem félelmet érzett a több száz katona közeledtét figyelve, hiába tűnt valószínűnek, hogy meghal ezen a napon. Inkább különös várakozással töltötte el a dolog. Megkapta az esélyt, hogy

a legtiszteltelemért több módon nézzen szembe a halálával, és ezt ajándéknak tekintette. Letette a dicsőség esküjét, és a fogadalma ma beteljesül.

Kardot rántott, és leszaladt a lejtőn, egyenesen a hadsereg felé. Ebben a pillanatban mindennél jobban vágyott rá, hogy hú paripája, Warfkin hátán lovagolhasson a csatába. Ugyanakkor megnyugvást is hozott a gondolat, hogy Warfkin éppen Alistairt viszi Savariába, a herceg biztonságot nyújtó kastélyába.

Ahogy közeledett a katonákhoz, alig ötven méterre tőlük meggyorsította lépteit, és futásnak eredt, egyenesen a sereget vezető, középen lovagló zsoldos felé. Nem lassítottak, de ő sem, felkészült az ütközésre.

Tisztában volt vele, hogy van egy előnye: háromszáz férfi fizikailag képtelen olyan közel jönni, hogy egyszerre tudjanak megtámadni egyetlen embert; a kiképzésekről tudta, hogy lóháton legfeljebb hat ember képes elég közel férkőzni, tehát egyszerre csak hatan támadhatnak. Ilyen megközelítésből az esélyek már máshogy alakultak: nem háromszáz az egyhez, hanem hat az egyhez. Addig, amíg képes végezni hat emberrel egyszerre, van esélye a győzelemre. Csak az volt a kérdés, hogy bírja-e majd erővel végig.

Miközben lerohant a hegyről, előhúzta övéből a fegyvert, amelyről tudta, hogy ebben a helyzetben a leghatásosabb lesz: buzogányt tíz méter hosszú láncsal, végén tüskés fémlabdával. Többnyire arra használták, hogy csapdaként tegyék le az útra – vagy ilyen helyzetekben.

Kivárta az utolsó pillanatot, hogy a seregnek ne legyen ideje reagálni, majd megpörgette a feje fölött, és a csatatér felé hajította. Egy kis fát célzott meg, a tüskés lánc a csatamező felett lengett; ahogy a labda köré tekeredett, Erec bukfencezett egyet, majd a földre vetődött, kikerülve a lándzsahadat, amelyet éppen rá akartak zúdítani, és minden erejével a nyelet tartotta.

Tökéletesen időzített: a seregnek nem maradt ideje cselekedni. Az utolsó pillanatban látták meg, próbálták megállítani a lovaikat, de túl gyorsan haladtak.

Az egész frontvonal beleszaladt, a tüskés lánc elvágta a lovak lábát, amitől a lovasok arccal előre a földre estek, és a hátasok egyenesen rájuk zuhantak. Több tucatjuk rohant bele ebbe a zűrzavarba.

Erec-nek nem volt ideje büszkén nézni, milyen pusztítást vitt véghez: a sereg újabb szárnya közelített felé fenyegetően, csatakiáltást hallatva. Talpra ugrott, és felkészült az összecsapásra.

Amint az élen lovagló lovag felemelte a dárdáját, Erec kihasználta az előnyt: ló híján nem voltak egy magasságban, és mivel Erec alacsony volt, a földet használta a lába alatt. Hirtelen a földre lapult, bukfencezett egyet, kivonta kardját, és belehasított ellenfele lovának lábába. Az állat botladozott, és a katona arccal előre vágódott a földre, mielőtt elengedhette volna a fegyverét.

Erec továbbgurult, és sikerült megúsznia, hogy a sebesült társukat kikerülni igyekvő lovak patája összezúzza. Soknak nem sikerült, és átbukdácsoltak a halott állaton, több tucat pedig óriási

porfelhőt verve a földre zuhant, nagy torlódást okozva a seregen belül.

Erec pontosan ezt remélte: a por és zavarodottság következtében még többen kerültek a földre.

Talpra szökkent, felemelte a kardját, és háritott egy vágást, amely a fejét érte volna. Megpördült, és sorban kivédte egy dárda, egy lándzsa és egy fejsze ütését. Háritotta a minden oldalról rázúduló csapásokat, de tudta, hogy ez nem tartható örökké. Neki kellett támadnia, ha azt akarta, hogy legyen esélye.

Arrébb gurult, fél térdre ereszkedett, majd elhajította a kardját, mintha csak lándzsa lenne a kezében. A legközelebbi támadó mellkasába fúródott; szeme tágra nyílt, ahogy oldalra dőlt, és holtan zuhant le lováról.

Erec kihasználta az adódó lehetőséget: felpattant a ló hátára, és kikapta a férfi kezéből a buzogányt. Remek fegyvernek tűnt, Erec okkal szemelte ki magának; hosszú, szegecses ezüstnyele volt, és egy több mint egy méteres lánc tartozott hozzá, végén három tüskés golyóval. Erec hátrébb húzódott, és meglengette a feje fölött, és sikerült egyszerre több ellenfele kezéből kiverni a fegyvert; tovább forgatta, és ezzel kiütötte őket a nyeregből.

Ezután végigpásztázta a csatamezőt, és látta, milyen tetemes kárt okozott a seregen: majdnem száz lovagot terített le. A többiek azonban, legalább kétszázan, újrarendeződtek, és elszántan felé törtettek.

Erec feléjük vágtatott, egy ember a kétszáz ellen, és ő maga is csatakiáltásban tört ki, miközben még magasabbra emelte a

buzogányát, és imádkozott, hogy kitartson az ereje.

*

Alistair sírva, minden erejét összeszedve kapaszkodott a vágató Warkfinba, aki a túlságosan is jól ismert úton vitte Savaria felé. A lány egész végig sikoltozott, és rugdalta az állatot, mindent megtett, hogy megfordítsa, és visszalovagolhasson Erec-hez. De a ló nem hallgatott rá. Még sosem találkozott hozzá hasonlóval – rendíthetetlenül teljesítette gazdája parancsát, egy pillanatra sem ingott meg. Nyilvánvaló volt, hogy pontosan oda viszi, ahová Erec parancsolta. Alistair végre elfogadta, hogy semmit sem tehet.

Vegyes érzésekkel vágatott át a városkapun. Ide szegődött el szolgálólánynak, itt élt éveken át cselédsorban. Legalább a hely ismerős volt, de rögtön felidézett pár emléket a fogadóról, aki sanyargatta, és minden más rossz is eszébe jutott, ami itt esett meg vele. Annyira várta, hogy továbbléphessen, elhagyhassa ezt a helyet, és új életet kezdjen Erec-vel valahol máshol! Míg a város kapuin belül biztonságban érezte magát, egyre növekvő balsejtelem is gyötörte Erec-vel kapcsolatban, aki egyedül nézett szembe azzal a hadsereggel. Már a pusztá gondolat is elviselhetetlen volt.

Tudta, hogy Warfkin nem hajlandó visszafordulni, így a következő lépés csak az lehet, hogy segítséget szerez Erec-nek. Ő ugyan arra kérte, hogy maradjon itt, a város biztonságot adó falain belül – de ez lenne az utolsó dolog, amit tesz. Végére is király lánya volt, nem az a fajta, aki félelmében elmenekül, és

meg sem próbál tenni valamit. Erec méltó párra lelt benne: ő is ugyanolyan nemes és határozott volt, mint a férfi. És nem lenne képes úgy tovább élni, hogy valami történt Erec-kel.

Mivel jól ismerte a királyi várost, a herceg kastélya felé irányította Warfkint. Most, hogy a városon belül jártak, a ló végre engedelmeskedett. A palota bejáratánál leszállt róla, és elszaladt a szolgák mellett, akik próbálták megállítani. Lesöpörte magáról a kezüket, és végigfutott a márványfolyosókon, amelyeket olyan jól megismert szolgálólányként.

A csarnok hatalmas ajtajának vetette a vállát, belökte, és berontott a herceg üléstermébe.

Néhány tanácsstag fordult felé, mind hercegi talárt viseltek. A herceg néhány lovag gyűrűjében ült. Mindannyiuk arcán meglepettség ült; látszott, hogy a lány valami fontos dolgot szakított félbe.

Hát te meg ki vagy, leány? – kiáltott fel az egyik.

Ki meri megzavarni a herceg hivatalos ügyeit? – ordította egy másik.

Felismerem ezt a nőt – szólt a herceg felállva.

Ahogy én is – mondta Brandt, akiben Alistair Erec barátjára ismert – Alistair, ugye? – kérdezte – Erec újdonsült felesége?

Alistair könnyek között rohant oda hozzájuk, és összetette a kezét.

Uram, könyörögök, segíts rajtam! Erec-ről van szó!

Mi történt? – faggatta riadtan a herceg.

Súlyos veszélyben van. Épp most száll szembe egy teljes

hadsereggel egymaga! Nem hagyta, hogy ott maradjak vele. Kérlek! Segítségre van szüksége!

Erre az összes lovag szó nélkül felugrott, és kivi harzott a teremből, egyikük sem habozott; a lány is megfordult, és utánuk szaladt.

Maradj itt! – figyelmeztette Brandt.

Azt már nem! – csattant fel a lány futás közben – Odavezetlek titeket!

Egy emberként szaladtak végig a folyosókon, ki a kastély kapuján, ahol már várta őket egy csapat ló. Mindannyian tévovázás nélkül felpattantak a sajátjukra. Alistair felugrott Warfkinra, megsarkantyúzta, és elindult a csapat élén előre. Pont olyan nyugtalan volt, mint a többiek.

Ahogy végiglovagoltak a herceg udvarán, újabb és újabb katonák szálltak lóra, és csatlakoztak hozzájuk. Mire elhagyták Savaria kapujait, legalább százfős, hatalmas és egyre csak növekvő csapatot alkottak. Alistair vezette őket oldalán Brandttel és a herceggel.

Ha Erec tudomást szerez róla, hogy te is velünk jössz, a fejedet veszi – szólt Brandt – Kérlek, inkább csak áruld el, hol találjuk, és maradj itt!

Alistair azonban makacsul megrázta a fejét, visszanyelte könnyeit, és egyre gyorsabban vágatott a csapat zajától körülvéve.

Inkább szállnék a síromba, mint hogy elhagyjam Erec-et!

HARMADIK FEJEZET

Thor óvatosan ügetett végig az erdei ösvényen, oldalán Reece-szel, O'Connorról, Eldennel és az ikrekkel, akik szintén lóháton ültek. Krohn a nyomukban. Kértek a Szakadék túlsó oldalán lévő erdőből. Thor szíve már jó előre gyorsabban kezdett dobogni, ahogy végre elértek a sűrű erdő szélére. Felemelte a kezét, jelezve a többieknek, hogy maradjanak csendben, és mindegyikük megállt egy helyben.

Thor szétnézett a hosszan elnyúló tengerparton, a szabad ég alatt, és azon túl is: a végtelen, sárga tengerre pillantott, amelyen a Birodalom távoli földjére hajóznak majd. A Tartuvian. Thor a százpróba óta nem látta a vizét. Furcsa érzés volt újra itt lenni – és ez alkalommal olyan küldetést teljesíteni, amely az egész Gyűrű sorsára kihat.

Miután átkeltek a Szakadék hídján, a rengetegen át vezető rövid útjuk a Vadonban eseménytelen volt. Thor azt az utasítást kapta Kolktól és Bromtól, hogy keressen egy kis hajót, amely a Tartuvian partjánál van kikötve. Gondosan elrejtették egy terebélyes fa ágai alatt, amely ráhajlik a vízre. Pontosan követte az utasítást, és ahogy az erdő szélére értek, ki is szúrta az elfedett hajót, amely csak arra várt, hogy elvigye őket úti céljuk felé. Megkönnyebbült.

De aztán meglátott hat birodalmi katonát a homokban, a hajó előtt állva, ahogy a járművet vizsgálgatják. Egyikük felmászott a

hajó fedélzetére, amelynek egyik fele a parton volt, a másik pedig a finoman nyaldosó hullámokon ringatózott. Senkit sem kellett volna itt találniuk.

Balszerencsájuk volt. Ahogy Thor elnézett a távolba, úgy tűnt, a teljes birodalmi flotta rajzolódik ki a szeme előtt: több ezer fekete hajó úszott a vízen a Birodalom fekete zászlajával. Szerencsére nem feléjük tartottak, hanem az ellenkező irányba. Hosszú, kör alakú pályára álltak rá a Gyűrű köré. A McCloud oldalra tartottak, ahol áthatoltak a Szakadékon. Szerencsére az útvonaluk nem keresztezte az övéket.

Leszámítva ezt az egy osztagot. A hat birodalmi katona, akik valószínűleg felderítő hadjáraton lehettek, valahogy rábukkantak a légió hajójára. Rossz volt az időzítés. Ha Thor és a többiek néhány perccel előbb érnek a partra, talán már el is hajóztak volna. Ehelyett most küzdelem vár rájuk. Nem volt más lehetőségük.

Thor végigfuttatta tekintetét a tengerparton, de nem látott több birodalmi csapatot. Legalább ebben szerencsájuk volt. Úgy tűnt, magányos felderítőszereggel van dolguk.

Azt hittem, a csónak jól elrejtve fog ránk várni – szólt O'Connor.

Hát, úgy tűnik, nem eléggé – jegyezte meg Elden.

Csak ültek a lovaikon, a csónakot és az ellenséges csapatot bámulták.

Figyeljétek meg, szinte azonnal riasztani fognak más birodalmi csapatokat – észrevételezte Conven.

És akkor aztán rendes háború szakad a nyakunkba – tette hozzá Conval.

Thor tudta, hogy igazuk van. És hogy ezt nem kockáztathatják meg.

O'Connor – szólította meg Thor – közülünk te célozol a legpontosabban. Láttam, hogy ötven méterről is célba találsz. Látod azt ott a hajóorrban? Egy lövésünk van rá. Meg tudod csinálni?

O'Connor komolyan bólintott, miközben szeme megállapodott a katonákon. Megfontoltan hátranyúlt a válla fölött, felemelte az íját, beletett egy nyilat, és tüzelésre készen állt.

Mind Thorra néztek, és ő úgy érezte, kész vezetni őket.

O'Connor, ha jelzek, lődd ki a nyilat! Aztán megrohamozzuk a lentieket. Mindenki más használjon dobófegyvereket, ahogy közeledünk! Próbáljatok meg olyan közel kerülni, ahogy csak tudtok!

Thor jelzett, mire O'Connor elengedte a megfeszült húrt.

A nyíl süvítve végigrepült a levegőn. Tökéletes lövés volt: a fémhegy egyenesen a hajóorrban álló birodalmi katona szívébe fúródott. A katona csak állt ott, a szeme egy pillanatra elkerekedett, mintha nem értené, mi történik. Aztán hirtelen kitérte a karját, arccal előrebukott, és hatalmas csattanással ért földet a parton, társai lába előtt, vörösre festve a homokot.

Thorék támadásba lendültek, egymással tökéletes összhangban, olajozottan működtek együtt. Lovaik ügetésének

zaja árulta el őket, a harcosok megfordultak, és szembenéztek velük. Felugrottak lovaikra, és ők is támadásba lendültek, felkészültek rá, hogy középen összezsapnak.

Thor és emberei még mindig előnyben voltak a meglepetés ereje miatt. Thor hátranyúlt, és meglengette a parittyáját, benne egy kővel. Húsz méterről halántékon is találta egyiküket, aki éppen fel akart ülni a lovára. Holtan, gyeplővel a kezében vágódott hátra.

Ahogy közeledtek, Reece elhajította fejszójét, Elden a dárdáját, és az ikrek a töröket. A homok hepehupás volt, a lovak csúszkáltak rajta, ezért erősebben kellett eldobni a fegyvereiket, mint általában. Reece fejszéje célba talált, leterítette az egyik ellenfelet, de a többiek elvétették a dobást.

Így négyen maradtak. A vezér kitört a csapatból, egyenesen Reece felé vágatott, aki fegyvertelen volt; eldobta a fejszójét, de még nem volt ideje kardot rántani. Megacélozta magát, de az utolsó pillanatban Krohn elé ugrott, rácsattintotta állkapcsát a támadó lovának lábára. A ló eldőlt, és vele együtt a lovasa is a földre zuhant, így Reece életben maradt.

Kivonta kardját, és beleszúrta a katonába. Megölte, mielőtt az talpra ugorhatott volna.

Már csak hárman maradtak. Az egyik fejszével tört Eldenre, a feje felé hadonászott vele; Elden azonban kivédte a pajzsával, és még ugyanazzal a mozdulattal suhintott egyet a kardjával, és kettévágta a fejsze nyelét. Aztán megpördült, és összezúzta a támadó halántékát, amitől az leesett a lováról.

Egy másik harcos buzogányt húzott elő, és meglóbálta hosszú láncát. A tuskés vége hirtelen O'Connor felé vágódott. Túl gyorsan történt, a fiúnak nem maradt ideje reagálni.

Thor azonban észrevette, és barátja elé vágott, felemelte a kardját, és lehasította a láncot a buzogányról, mielőtt elérhette volna O'Connort. Hallani lehetett, ahogy a kard átvágja a vasat. Thor csodálkozott, milyen éles az új kardja. A tuskés labda ártalmatlanul zuhant a homokba, megkímélve a fiú életét. Közben Conval lovagolt oda, és leszúrta lándzsájával a férfit, aki azonnal meghalt.

Az utolsó birodalmi harcos látta, hogy támadói súlyos túlerőben vannak; félelem villant meg a szemében, majd hirtelen megfordította a lovát, és végigvágatott a parton. Lova patái mély nyomokat hagytak a homokban.

Mind a megfutamodó katonára emelték tekintetüket: Thor kilőtt egy követ a parittyájával, O'Connor egy nyilat, Reece pedig utánahajított egy dárdát. A katona azonban túl kiszámíthatatlanul haladt, a lova meg-megcsúszott a homokban, így egyiküknek sem sikerült eltalálni.

Elden kardot rántott, és Thor tudta, hogy utána akar eredni. Gyorsan felemelte a kezét, jelezve, hogy maradjon a helyén.

Ne! – kiáltott rá Thor.

Elden megfordult, és rámeredt.

Ha meghagyjuk az életét, utánunk fog küldeni másokat! – ellenkezett Elden.

Thor megfordult, visszanézett a csónakra, és tudta, hogy

értékes időt veszítenek, ha üldözőbe veszik a katonát – és ezt nem engedhetik meg maguknak.

A Birodalom így is, úgy is üldözni fog bennünket – jelentette ki Thor – Nem vesztegethetjük az időt. Most az a legfontosabb, hogy minél messzebbre jussunk innen. A fedélzetre!

Ahogy a hajóhoz értek, leugrottak a lovakról. Thor a nyeregáskába nyúlt, és elkezdte kiüríteni. A többiek követték a példáját: kirakták a fegyvereket, valamint több zsáknyi élelmet és vizet. Ki tudja, milyen hosszú ideig tart majd az út, mennyi idő telik el, mire újra megpillantják a szárazföldet – már ha egyáltalán látják még. Thor Krohn számára is raktározott el élelmet.

Átdobta a zsákokat a hajó korlátja fölé; nagy puffanás kíséretében a fedélzeten értek földet.

Thor megragadta a vastag, összecsomózott kötelet, amely a csónak oldalán lógott. A durva kötél a kezébe vágott, miközben vizsgálgatta. A vállára fektette Krohnt. Mindkét súly próbára tette az izmait, de azért a fedélzet felé húzta magát. Krohn a fülébe nyüsztetett, éles karmát a mellkasának nyomta, miközben kapaszkodott.

Thor hamarosan a korláton túl volt, Krohn leugrott róla a fedélzetre, a többiek szorosan a nyomukban. Thor áthajolt a korláton, és lenézett a parton álló lovakra, amelyek úgy festettek, mintha parancsra várnának.

És velük mi lesz? – kérdezte Reece mellé állva.

Thor megfordult, és szemügyre vette a hajót: olyan hat méter hosszú volt, és feleakkora széles. Elég volt hetüknek, de a

lovaknak már nem jutott hely. Még ha meg is próbálnák felhozni őket, letaposhatnák a fát, szétroncsolhatnák a hajót. Itt kell őket hagyniuk.

Nincs más választásunk – mondta Thor, miközben vágyódva nézett utánuk – Újakat kell találnunk.

O'Connor is áthajolt a korláton.

Okos lovak – szólt – Jól kiképeztem őket. Hazamennek, ha azt parancsolom nekik.

És ezzel éleset fűttenek nekik.

A paripák megfordultak, és átnyargaltak a homokon, majd végül eltűntek az erdőben, és a Gyűrű felé vették az irányt.

Thor hátrafordult, a bajtársaira nézett, aztán a hajóra, és az előttük elterülő végtelen tengerre. A lovaik nélkül most már mindenképp el kellett hajózniuk. Belesüppedtek a valóságba. Teljesen egyedül voltak, a csónakon kívül nem volt semmijük, és éppen örökre elhagyni készültek a Gyűrű partjait. Most már nem volt visszaút.

És hogyan helyezzük vízre ezt a ladikot? – tudakolta Conval, miközben mind lefelé bámultak, négy és fél méter mélyre, a hajótestre. Egy kis részét a Tartuvian hullámai nyaldosták, de a nagyobb része szilárdan állt a homokban.

Ide! – kiáltott fel Conven.

Átsiettek a másik oldalra, amelynek széléről vastag vaslánc függött, és az alján súlyos vasgolyót pillantottak meg a homokban.

Conven lenyúlt, és megrántotta a láncot. Nyögött és

erőlködött, de nem volt képes felemelni.

Túl nehéz – morogta.

Conval és Thor odaszaladt, hogy segítsenek neki, így már hárman kapták el a láncot, és húzták. Thor meghökkent, hogy ilyen nehéz: hiába küszködtek vele hárman, egy centire sem tudták felemelni. Végül mindhárman elengedték, és lerogytak a homokba.

Hadd segítsek – szólt előrelépve Elden.

Hatalmas termetével föléjük tornyosult, lenyúlt, és megrántotta a láncot. Sikerült neki egyedül felemelni a labdát. Thor le volt nyűgözve. Mindenki odaugrott, és egy emberként elkezdték húzni a láncot. Fokozatosan haladtak, egyszerre nagyjából harminc centit emeltek rajta, míg végül át nem rántották a korlát felett, és a fedélzetre nem tették.

A csónak megmozdult, ringatták kicsit a hullámok, de a homokban maradt.

Az árboc! – kiáltotta Reece.

Thor megfordult, és két, közel hat méter hosszú farudat pillantott meg a hajó oldalán, és rájött, mire szolgálnak. Odarohant Reece-szel, és megragadta az egyiket, miközben Conval és Conven megfogta a másikat.

Amikor elhagyjuk a partot – üvöltötte Thor – húzzátok fel a vitorlákat!

Előrehajoltak, beledöfték a rudakat a homokba, és minden erejükkel tolni kezdték; Thor nyögött az erőlködéstől. A hajó leheletnyit megmozdult. Közben Elden és O'Connor odafutott a

hajó közepébe, és meghúzta a köteleket, hogy a vászonvitorlák felemelkedjenek. Ez sem volt egyszerű művelet, egyszerre megint csak fél métert húztak rajta. Szerencsére erős volt a szél, és ahogy teljes erőből nekifeszültek, és próbálták kiszedni ezt a meglepően nehéz csónakot a homokból, a vitorlák felemelkedtek, és a szél kezdett beléjük kapni.

Végül, mire a csónak már ringatózott alattuk, a vízre siklott, és súlytalanul lebegett, Thor válla reszketett az erőfeszítéstől. Elden és O'Connor teljesen kifeszítették a vitorlákat, és hamarosan már ki is hajóztak a tengerre.

Diadalmasan felkiáltottak, ahogy visszatették a rudakat a helyükre, és átszaladtak a másik oldalra, hogy segítsenek Eldennek és O'Connornak rögzíteni a hajóköteleket. Krohn nyüszögött mellettük, izgatott lett ettől az egésztől.

A hajó céltalanul sodródott. Thor O'Connorról az oldalán odasietett a kormányhoz.

Akarsz kormányozni? – kérdezte Thor a fiútól.

O'Connor szélesen elmosolyodott.

Nagyon szívesen.

Elkezdtek igazán felgyorsulni, cirkáltak a Tartuvian sárga vizén, széllal a hátukban. Végre mozgásban voltak. Thor mélyet sóhajtott. Elindultak.

Thor a hajóorr felé vette az irányt, Reece mellette. Krohn befurakodott közéjük, és Thor lábára hajtotta a fejét, ő pedig megsimogatta puha, fehér szőrét. Krohn megnyalogatta gazdája kezét, aki egy kis zsákból előhúzott egy darab húst, és elé vetette.

Thor a roppant tengert figyelte. A horizonton a birodalmi hajók apró, fekete pöttyök, biztosan a Gyűrű McCloud felőli oldalára tartanak. Szerencsére más kötötte le a figyelmüket, és nem szúrták ki a területükre betolakodó magányos csónakot. Tiszta volt az ég, jó hátszelük volt, és csak egyre gyorsultak.

Thor kinézett, és azon töprengett, vajon mi vár rájuk. Azon tűnődött, vajon mennyi idő, amíg birodalmi földre érnek, és mi fogadja majd ott őket. Megtalálják-e a Kardot, hogy végződik mindez? Tisztában volt vele, hogy az esélyeik meglehetősen rosszak, mégis felvillanyozta a tény, hogy végre úton van. Örömmámorban úszott, hogy idáig eljutottak, és alig várta, hogy visszaszerezze a Kardot.

- Mi van, ha nincs is itt? – vetette fel Reece.

Thor megfordult, és ránézett.

- A Kard – egészítette ki mondandóját Reece – Mi van, ha nincs itt? Ha elveszett? Megsemmisült? Vagy ha egyszerűen csak nem bukkanunk a nyomára? Végül is a Birodalom óriási.

- Vagy ha a Birodalom esetleg rájön, hogyan használja? – kapcsolódott be Elden mély hangján, mögéjük lépve.

- És mi van, ha megtaláljuk, de nem tudjuk visszavinni? – szólt Conven.

A kis csapat csak állt ott, és összenyomta őket a tenger sok megválaszolatlan kérdés súlya. Ez az utazás egy téboly.

Egyszerűen őrület.

NEGYEDIK FEJEZET

Gareth fel-alá járkált apja dolgozószobájának kőpadlóján – a kastély legfelső emeletén található kis szobában, amelyet az apja oly nagy becsben tartott. Ő pedig apránként tönkretette.

Könyvespolctól könyvespolcig sétált, értékes köteteket borított le, ősrégi, bőrkötésű könyveket, amelyek évszázadok óta a család tulajdonában álltak. Szétszaggatta a kötéseket, és apró darabokra tépte az oldalakat. Ahogy feldobta őket a levegőbe, úgy hullottak a fejére, akár a hópihéék. Belekapaszkodtak a testébe, és az arcán végigcsorgó nyálba tapadtak. Eltökélt szándéka volt mindent, az utolsó darabig tönkretenni ezen az apja által imádott helyen. Könyvenként haladt.

Odasietett a sarokasztalhoz, felkapta pipáját a maradék ópiummal, és reszkető kézzel erősen beleszívott. Jobban szüksége volt az adagjára, mint valaha. Teljesen rászokott, ha tehette volna, minden percben szívja. Ennek segítségével akarta elúzni az apja képét, amely álmában, sőt már ébren is kísértette.

Ahogy letette a pipáját, az apját látta maga előtt állni rothadó holttestként. A hulla minden alkalommal jobban oszladozott, már alig volt rajta hús, inkább tűnt csontváznak; Gareth elkapta a tekintetét a borzalmas látványról.

Régebben többször is rátámadt a szellemképre, de mára rájött, hogy semmi értelme. Így mostanra már csak elfordította a fejét, és máshová nézett. A helyzet mindig ugyanaz volt:

az apja rozsdás koronával a fején, nyitott szájjal, megvetően méregette, majd kezét kinyújtva, egy ujjal vádlón rámutatott. Ettől a rémes tekintettől Gareth-nek olyan érzése támadt, hogy a napjai meg vannak számlálva, és csak idő kérdése, és ő is apja sorsára jut. Mindennél jobban gyűlölt ránézni. Egy jó oldala mindenképp volt az apja meggyilkolásának: az, hogy többé nem kellett nézegetnie az ábrázatát. A sors ironiája, hogy most mégis többet látja, mint eddig bármikor.

Megfordult, és a jelenés felé hajította a pipát, hátha elég gyorsan sikerül dobnia, és eltalálja.

A pipa azonban csak repült a levegőben, nekicsapódott a falnak, és darabokra hullott. Az apja még mindig ott állt, és mereven bámult le rá.

- A kábítószer most nem segít rajtad – korholta.

Gareth nem bírta tovább. Rátámadt a rémre, kezét előrenyújtva próbálta megkarmolni az arcát; de mint mindig, most is csak a levegőt markolta, ráadásul, ahogy átbotladozott a szobán, keményen apja faasztalának ütközött, és magára rántotta, miközben a padlóra zuhant.

Gurult a földön, egészen kifulladt. Ahogy felnézett, észrevette, hogy megvágta a karját. Vér csöpögött az ingjére, és ahogy lenézett, megállapította, hogy napok óta ugyanabban az alsóingben alszik; sőt, tulajdonképpen hetek óta nem is öltözött át. Futólag rápillantott a tükörképére, és látta, hogy a haja kócos és gondozatlan; úgy nézett ki, mint egy közönséges útonálló. Egy része nem akarta elhinni, hogy ilyen mélyre

süllyedt. Egy másik részét viszont már nem is érdekelte a dolog. Az egyetlen megmaradt érzése az égető vágy a pusztításra – megsemmisíteni apja minden holmiját, mindent, ami rá emlékezteti. Legszívesebben lerombolta volna ezt a kastélyt, és vele együtt egész Királyudvarhelyet. Ez lenne a megfelelő bosszú azért a bánásmódért, amelyet gyerekként kellett elviselnie. Az emlékek benneragadtak, mint egy túske, amelyet nem lehet kihúzni.

Tágra nyílt a szoba ajtaja, és beviharzott rajta Gareth egyik szolgája. Arcán félelem tükröződött.

- Felséges úr – szólt – Zajt hallottam. Jól vagy? Uram, hiszen vérzel!

Gareth gyűlölettel nézett fel a fiúra. Megpróbált lábra állni, de megcsúszott valamin, és visszaesett a padlóra. Még kába volt az utolsó szippantástól.

- Felség, majd én segítek!

És ezzel odarohant hozzá, elkapta borzasztó vékony, csont és bőr karját.

De Gareth-nek még mindig volt egy kis erőtartaléka, így amikor a fiú megérintette a kardját, félrelökte, egészen a szoba túlsó végéig.

- Ha még egyszer hozzám nyúlsz, levágom a kezed! – forrongott.

A fiú rémülten hátrált. Közben egy másik szolga lépett a szobába egy idősebb férfi kíséretében, aki ismerős volt Gareth-nek. Derengett neki, hogy ismeri valahonnan, de egyszerűen nem

tudta hová tenni.

- Királyom – mondta egy öreg, reszelős hang – már fél napja várunk rád a tanácssteremben. A tanácsstagok nem várhatnak tovább. Sürgős ügyeket kell megtárgyalni, mielőtt vége a napnak. Számíthatunk rád?

Gareth összeszűkülött szemmel méregette, és próbált rájönni, kicsoda. Halványan emlékezett rá, hogy az apját szolgálta. A tanácssterem...az ülés...mind a fejében kavargott.

- Ki vagy te? – kérdezte.

- Fenség, Aberthol vagyok. Atyád bizalmas tanácsadója – válaszolta közelebb lépve.

Gareth feje kezdett kitisztulni. Aberthol. A tanács. Az ülés. Villámgyorsan pörögtek a fejében a gondolatok, majd szétrobbant tőlük. Semmi másra sem vágyott, mint hogy egyedül lehessen.

- Hagyj most! – csattant fel – Majd jövök.

Aberthol bólintott, és kisietett a szobából a szolgálával, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Gareth csak térdelt, arcát a kezébe temette, és próbált gondolkodni, emlékezni. Olyan sok minden történt. Apránként visszajött neki minden. A pajzs nem működött; a Birodalom támadást indított; a királyi udvar fele elment; a húga vezette el őket...Sziléziába...Gwendolyn...Ez az. Erre próbált meg visszaemlékezni.

Gwendolyn. Leírhatatlanul, szenvedélyesen gyűlölte. Most mindennél jobban szeretne volna megölni. Meg kellett ölnie. A

világon minden bajának ő az okozója. Valahogy meg kell találnia a módját, hogy visszaadja neki mindezt, akkor is, ha belehal. Aztán szépen sorban elintézi a többi testvérét is.

Kezdte magát jobban érezni a gondolattól.

Nagy nehezen feltápaszkodott, végigbotorkált a helyiségen, és közben felborított egy éjjeliszekrényt. Ahogy közeledett az ajtóhoz, az apja egyik szeretett alabástrom szobrára siklott a tekintete. Megfogta, és a fejénél fogva a falhoz vágta.

A szobor ezer darabra tört. Aznap először, Gareth elmosolyodott. Talán ez a nap mégsem lesz olyan szörnyű.

*

Gareth bemasírozott a tanácsterembe néhány szolgálja által közrefogva. Tenyerével benyomta a hatalmas tölgyszobrokat, mire a zsúfolt teremben mindenki felugrott, hogy megtisztelje. Hamarosan már az összes férfi vigyázzban állt.

Ez egyébként elégedettséggel töltötte volna el, de ezen a napon ügyet sem vetett rá. Gyötörte az apja szelleme, és forrongott a dühtől, hogy a húga elment. Kavarogtak az érzések benne, valahogyan ki kellett ömlesztenie őket a világra.

Átbotladozott a roppant csarnokon, ópiumos bódultságában végigsétált a folyosó közepén a trónjához. Több tucat tanácsos állt félre az útjából. Egyre többen gyűltek ide, és ma viharos energiák lengték körbe a helyet, tapintható volt a feszültség a levegőben. Úgy tűnt, egyre több és több embert foglalkoztat a fél udvar távozásának híre, és hogy a pajzs nem védelmezi őket többé. Mintha az összes, Királyudvarhelyen maradt ember idecsődült

volna, hogy választ kapjon a kérdéseire.

Azokkal persze Gareth nem szolgálhatott.

Ahogy peckesen végigsétált az elefántcsont lépcsőn apja trónszékéhez, észrevette, hogy Lord Kultin, magánhaderejének vezére áll a trón mögött türelmesen. Ő az egyetlen ember az udvarban, akiben még megbízhat. Mellette sorakozott fel több tucatnyi harcosa. Némán álltak, kezük a kardjuk markolatán nyugodott. Látszott, hogy harcra készen várnak, és akár az életüket is feláldoznák Gareth-ért. Ez maradt az utolsó dolog, ami megnyugtatta.

Ült a trónján, és végigfuttatta tekintetét a termen. Annyi arcot látott, de csak néhányat ismert fel. És egyikükben sem bízott. Minden nap tisztogatott köztük; rengeteg embert vetett börtönbe, és még többet adott hóhér kezére. Nem telt el úgy nap, hogy ne öletett volna meg legalább egy maroknyi embert. Úgy gondolta, ez a jó taktika: állandó készenlétben tartotta az embereket, sosem lehettek nyugodtak, és így puccsot sem mertek szervezni ellene.

A teremre csend telepedett, mindenki dermedten bámult rá. Úgy tűnt, nem mernek megszólalni. És ő pont ezt akarta elérni. Semmi sem lelkesítette fel jobban, mint hogy rettegést csepegtessen alattvalói szívébe.

Aztán Aberthol végre előrelépett, botja visszhangot vert a kövön. Megköszörülte a torkát.

- Királyom – kezdte öreg, rekedtes hangján – Királyudvarhelyen jelen pillanatban nagy a fejetlenség. Nem tudom, mely hírek jutottak el a füledbe: a pajzs nem működik;

Gwendolyn elhagyta Királyudvarhelyet, és magával vitte Kolkot, Bromot, Kendricket, Atmét, az Ezüstcsapatot, a légiót, a sereged felét – és velük tartott Királyudvarhely lakóinak fele is. Akik itt maradtak, útmutatást várnak tőled, hogy jelöld ki a következő lépést. Felség, a nép válaszokat akar.

- Rádadásul – szólt egy másik tanácsstag, akit Gareth halványan felismert – azt beszélük, hogy máris áttörték a Szakadékot. A szóbeszéd szerint Andronicus milliós hadseregével már el is foglalta a Gyűrű McCloud felőli oldalát.

Felháborodott morajlás söpört végig a termen; bátor harcosok tucatjai súgtak össze rettegéssel az arcukon, és a pánik futótűzként terjedt.

- Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel az egyik katona.

- Pedig az! – bizonygatta az egyik tanácsos.

- Akkor minden reményünk oda! – harsogta egy másik katona

– Ha lerohanták a McCloudokat, a Birodalom Királyudvarhely ellen fog vonulni. Sehogy sem tudjuk őket visszatartani.

- Meg kell vitatnunk a megadás feltételeit, uram – jelentette ki Aberthol Gareth-nek címezve.

- Megadás!? – kiabált be még valaki – Nem adhatjuk meg magunkat!

- Ha nem így teszünk – kapcsolódott be még valaki – szétzúznak minket. Hogy is állhatnánk ki egymillió ember ellen?

A nagyteremben sokan felhőrdültek, a katonák és a tanácsosok vitakoztak egymással. Teljes káosz lett úrrá a tömegen.

A tanács vezetője a kőpadlóhoz ütötte vaspálcáját, és elkiáltotta magát:

- CSENDET!

Szép lassan mindenki elhallgatott. Megfordultak, és ránéztek a férfira.

- Ezeket a döntéseket a királynak kell meghoznia, nem nekünk – vetette fel a tanács egyik tagja – Végtére is Gareth a törvényes király, és nem a mi dolgunk a megadás feltételeit megvitatni. Már ha egyáltalán megadjuk magunkat.

Minden szempár Gareth-re szegeződött.

- Királyom – mondta Aberthol kimerültséggel a hangjában – mit javasolsz, mit tegyünk a Birodalom seregével?

Halálos csend telepedett a teremre.

Gareth csak ült ott, lebámult az emberekre, és válaszolni próbált. De egyre nehezebb és nehezebb volt számára tisztán gondolkodni. Folyton hallotta apja hangját a fejében, ahogy üvölt vele, mint kisgyerekkorában. Megőriztette ez az egész, és a hang nem akart megszűnni.

A trón fából készült karfáját kaparászta. Néma csend volt a csarnokban, a fán végighúzott köröm hangján kívül semmit sem lehetett hallani.

A tanácsstagok aggodalmas pillantást váltottak.

- Felséges úr – vette át a szót egy másik tanácsstag – ha azt választod, hogy nem adjuk meg magunkat, azonnal meg kell erősítenünk Királyudvarhelyet. Minden bejáratát, az utakat, a kapukat. Ide kell hívnunk minden katonát, és

előkészíteni a védelmet. Fel kell készülnünk az ostromra, megfelelő mennyiségű élelmet elraktározni, és megvédeni a polgárainkat. Rengeteg a tennivaló. Kérlek, uram! Add ki a parancsot! Mondd el, mit tegyünk!

A terem ismét elnémult, mindenki Gareth felé fordult.

Gareth végül felemelte a fejét, és rájuk meredt.

- Nem vesszük fel a harcot a Birodalommal – jelentette ki – De nem is adjuk meg magunkat.

A teremben mindenki zavartan nézett össze.

- Akkor mit fogunk tenni, uram? – tudakolta Aberthol.

Gareth megköszöörülte a torkát.

- Megöljük Gwendolynt! – folytatta – Most csak ez számít. Szavait döbbent csend követte.

- Gwendolynt? – kiáltott fel kérdőn a tanács egyik tagja, miközben meglepett mormogás támadt a szobában.

- Minden erőnket utánaküldjük, és lemészároljuk a követőivel együtt, még mielőtt Sziléziába érnének.

- De fenség, hogy segít ez a helyzetünkön? – kiáltott fel egy tanácsos – Ha megtámadjuk, azzal kiszolgáltatjuk az erőnket. A birodalmi csapatok körülvennék és megsemmisítenék a seregünket.

- Ráadásul Királyudvarhelyet nyílt támadásnak tennénk ki! – vetette közbe egy másik.

- Ha nem adjuk meg magunkat, azonnal meg kell erősítenünk Királyudvarhely védelmét! – kiáltotta egy csapat férfi nagy egyetértésben.

Gareth megfordult, és fagyosan nézett a tanácsosra.

- Minden emberünket arra fogjuk használni, hogy meggyilkoljuk a nővéremet! – szólt sötéten – Kivétel nélkül!

A terem elnémult, amikor egy tanácsstag a kőpadlót végigkarcolva hátratolta a székét, és felpattant.

- Nem fogom végignézni, hogy a megszállottságod tönkretégye Királyudvarhelyet! A magam részéről nem teljesítem a parancsod!

- Én sem! – visszhangozta a férfiak fele a teremben.

Gareth éktelen haragra gerjedt, és már épp fel akart állni, amikor hirtelen kivágódott a csarnok ajtaja, és berontott a megmaradt hadsereg parancsnoka. Minden szem rá szegeződött. Egy férfit vonszolt maga után: zsíros hajú, borotvátalan, összekötözött kezű gazfickót. Elrángatta a csarnok közepére, és megállt a király előtt.

- Felség – szólította meg a parancsnok hűvösen – Ez a férfi a Végzet Kardjának ellopása miatt kivégzett hat tolvaj bűntársa; a hetedik, aki el tudott szökni. A legkülönösebb történetet adta elő nekem a Kard elrablásáról. Beszélj! – nógatta a reszkető alakot.

A férfi idegesen erre-arra tekingetett, csimbókos haja az arcába lógott, és elég bizonytalannak tűnt. Végre felkiáltott:

- Megparancsolták, hogy lopjuk el a Kardot!

A tömeg felzúdult.

- Tizenkilencen voltunk! – folytatta a tolvaj – Tizenkettőnek közülünk az volt a feladata, hogy az éjszaka leple alatt vigye át a Kardot a Szakadék hídján, a Vadonba. Egy kocsiba rejtették, így

a hídon őrt álló katonáknak fogalma sem volt, mit visznek. Mi heten a parancs szerint itt maradtunk a lopás után. Azt ígérték, látszatból bebörtönöznék minket, aztán szabadon engednek. De ehelyett a barátaimat kivégezték. Nekem is ez lett volna a sorsom, ha nem menekülök el.

Izgatott morajlás hullámszórt végig a tömegben.

- És hova vitték a kardot? – próbálta belőle kihúzni a parancsnok.

- Fogalmam sincs. Valahova a Birodalom mélyére.

- És ki parancsolt nektek ilyesmit?

- Ő! – bökte ki a bandita csontos ujját Gareth-re szegezve – A királyunk! Ő parancsolta meg nekünk!

A csarnokban sokan rémülten felszisszentek, többen kiáltozni kezdtek. Végül a tanács egyik tagja kopogott néhányat vaspálcájával, és csendet kért.

Az általános hangzavar kissé alábbhagyott.

Gareth, aki már remegett a félelemtől és a dühtől, lassan felállt trónjából. Erre mindenki elnémult, és rámeredt.

Lassan végigsétált az elefántcsont lépcsőn. Léptei visszhangoztak, és olyan sűrű csönd telepedett a teremre, hogy szinte vágni lehetett.

Átvágott az üléstermen, majd odaért a gazfickóhoz. Egy lépésre tőle megállt, és fagyosan nézte. A férfi mocorgott a parancsnok szorításában, és minden létező irányba elnézett, csak ne kelljen Gareth szemébe néznie.

- A királyságomban ez a tolvajok és a hazugok jutalma –

mondta Gareth halkan.

Azzal előhúzta törét, és egyenesen a férfi szívébe mártotta.

A tolvaj felüvöltött a fájdalomtól, szeme kidülledt, aztán holtan rogyott össze.

A parancsnok Gareth-et mustrálta, összeráncolt szemöldökkel nézett le rá.

- Épp most gyilkoltál meg valakit, aki tanúként vallott ellened. Nem gondolod, hogy ez még inkább a bűnösségedet bizonyítja?

- Miféle tanú? – kérdezte Gareth mosolyogva – A halottak nem beszélnek.

A parancsnok arca elvörösödött a méregtől.

- Azt azért ne felejtsd el, hogy én vagyok az itt maradt, csonka sereged parancsnoka. Nem fogom játszani a bolondot. A tetteid alapján úgy sejtem, igenis bűnös vagy abban a dologban, amivel megvádoltak. És ha így állnak a dolgok, akkor én és a seregem nem szolgálunk többé. Sőt, őrizetbe veszek azon az alapon, hogy elárultad a Gyűrűt!

Azzal jelzett embereinek, mire néhány tucat katona előrelépett, kardot rántott, és elindult, hogy letartóztassa Gareth-et.

Lord Kultin azonban kétszer annyi emberével lépett elő. Mind kivonták a kardjukat, és felsorakoztak Gareth mögött.

Álltak egymással szemben, Gareth középen.

Diadalmasan a parancsnokra vigyorgott. Privát haderejének létszáma meghaladta a seregét, és ezzel tisztában is volt.

- Senki sem fog letartóztatni – jelentette ki Gareth gúnyos

mosollyal az arcán – Te biztosan nem. Vidd az embereidet, és hagyd el az udvarom! Vagy a saját bőrödön fogod érezni haderóm haragját!

Néhány feszült pillanat elteltével a parancsnok végül megfordult, és intett az embereinek. Egy emberként visszavonultak, és kivont karddal, óvatosan kimasíroztak a szobából.

- Ettől a naptól kezdve – dörögte a parancsnok – tudd, hogy nem szolgálunk többé! Egyedül kell szembenézned a Birodalom seregével. Remélem, jól bánnak majd veled! Jobban, mint ahogy te bántál apáddal!

A katonák nagy páncélsörgés közepette kiviharzottak a csarnokból.

A több tucat tanácsstag, szolga és nemes, aki ott maradt, némán álltak, néhányan sutyorogtak.

- Most hagyjatok! – őrzöngött Gareth – MINDENKI KIFELÉ!

Mindenki kitódult az ülésteremből, még Gareth privát hadserege is.

Csak egyetlen személy halogatta a távozást.

Lord Kultin.

Csak ő és Gareth maradtak a szobában. Felsétált Gareth-hez, néhány lépésre tőle megállt, és az arcát fürkészte, mintha ki akarna olvasni belőle valamit. Kultin arca kifejezéstelen volt, mint mindig. Egy zsoldos arca.

- Nem érdekel, mit és miért tettél – kezdett bele érdes, sötét

hangján – Nem izgat a politikád. Harcos vagyok. Nekem csak a pénz számít, amelyet nekem és az embereimnek fizetsz.

Szünetet tartott.

- Mégis tudni akarom, hogy a saját kíváncsiságomat kielégítsem: tényleg te rendelted el, hogy azok a fickók vigyék el a Kardot?

Gareth mereven nézett a férfira. Volt valami a tekintetében, ami saját magára emlékeztette: hidegség, könyörtelenség, megalkuvás.

- Mi van, ha igen? – kérdezett vissza.

Kultin hosszan bámult rá.

- De miért?

Gareth szó nélkül állta a tekintetét.

Kultin szeme tágra nyílt a felismeréstől.

- Ha te nem tudtad forgatni, akkor más se tudja? – tette fel a kérdés Kultin – Ugye emiatt?

Aztán átgondolta a következményeket is.

- Sőt – tette hozzá – azzal is biztosan tisztában voltál, hogy a kard eltüntetése megszünteti majd az energiapajzsot, és szabadon támadhatók leszünk – Kultin szeme még jobban elkerekedett – Azt akartad, hogy megtámadjanak minket, ugye? A lelked mélyén szeretnéd elpusztítani Királyudvarhelyet – osztotta meg hirtelen felismerését.

Gareth elmosolyodott.

- Nem minden helynek kell – mondta lassan, tagoltan – örökké tartania.

ÖTÖDIK FEJEZET

Gwendolyn hatalmas kíséretével róttá az utakat. Az óriási, sétáló várost katonák, tanácsosok, szolgák, Ezüstlovagok, légiósok és fél Királyudvarhely alkotta. Gwenben túlsordultak az érzelmek. Egyfelől mámorító volt végre megszabadulni a bátyjától, Gareth-től, kikerülni a hatásköréből, és megbízható harcosokkal körülvéve utazni, akik megvédik őt. Végre nem kell árulásától tartania, vagy attól, hogy férjhez adja valakihez. Nem kell többé minden éber pillanatában állandóan a háta mögé nézegetnie attól tartva, hogy valaki az életére tör.

Inspirálónak és megtisztelőnek érezte, hogy kiválasztották az uralkodásra, ennek a rengeteg embernek a vezetésére. A tömeg úgy követte, mintha valami próféta lenne, ahogy a Szilézia felé vezető végtelen úton meneteltek. Az uralkodójuknak tekintették – ez minden mozdulatukból kitűnt –, és várakozással tekintettek rá. Büntudata volt; azt akarta, hogy az egyik fivéréé legyen a megtiszteltetés – bárkié, csak ne az övé. Ugyanakkor azt is látta, mennyi reményt ad a népnek, hogy igaz és becsületes vezetőjük van, és ez boldogsággal töltötte el. Azon lesz, hogy be tudja tölteni ezt a szerepet, főleg ezekben a sötét időkben.

Thorra gondolt, könnyes búcsújukra a Szakadéknál, és ettől összeszorult a szíve; látta eltűnni, átsétálni a Szakadék hídján, amely lassan ködbe vészett. Látta, ahogy egy olyan útra indul, amely a szinte biztos halálba vezet. Bátor és nemes küldetés volt

– ezt nem tagadhatta. Küldetés a királyság, a Gyűrű érdekében. Mégis folyton azt kérdezte magától, miért pont ő. Bárcsak valaki más vállalkozott volna rá! Most mindennél jobban szeretne volna, ha mellette van. Ebben a zűrzavaros időben, a hatalmas átalakulás közepette, amikor teljesen egyedül kell uralkodnia, ráadásul a gyermekével a szíve alatt, azt akarta, hogy itt legyen vele. Rettenetesen aggódott érte. El sem tudta képzelni az életét nélküle; már a pusztá gondolattól is sírni támadt kedve.

De ehelyett csak mélyet sóhajtott, és próbált erősnek mutatkozni, tudván, hogy minden szem rá szegeződik, miközben vonulnak: végtelen karaván a poros országúton, északra, a távoli Szilézia felé tartva.

Gwennek még nem sikerült megemésztenie, hogy elszakadt a szülőhazájától. Felfoghatatlan volt számára, hogy az ősi védőpajzs nem működik, és hogy áthatoltak a Szakadékon. Az a szóbeszéd járta, hogy távoli kémek szerint Andronicus már partra is szállt a McCloud oldalon. Nem tudta, mit higgyen. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy mindez ilyen gyorsan megtörténhetett. Hiszen Andronicus-nak egész flottáját át kell küldenie az óceánon. Kivéve, ha McCloud áll a kard elrablása mögött, és ő intézte úgy, hogy a pajzs ne védje többé a Gyűrűt. De hogy lehetséges ez? Hogy sikerült neki elloponi? Hova vitte?

Érezte, milyen levert mindenki körülötte, és nem is tudta hibáztatni őket érte. Az egész társaságot megcsapta a reménytelenség szele, és Gwen tudta, hogy okkal; a pajzs nélkül mind védtelenek voltak. Csak idő kérdése, hogy Andronicus

betörjön: ha nem ma, akkor holnap vagy holnapután. És ha ez megtörtént, semmi esélyük visszatartani a seregét. Hamarosan elfoglalják ezt a helyet, mindent, amit szeretett és fontosnak tartott, és meggyilkolják a szeretteit.

Olyan volt, mintha a halálba menetelnének. Bár Andronicus még nem ért ide, olyan érzés volt, mintha máris uralma alá hajtotta volna őket. Eszébe jutott valami, amit az apja mondott egyszer: győzd le egy hadsereg szívét, és megnyerted a csatát.

Gwen tudta, hogy az ő feladata a lelkesítésük, hogy legyen egy kis biztonságérzetük, sőt egy kicsit derűlátóbbak legyenek. Elhatározta, hogy ezen lesz. Nem hagyhatta, hogy ilyen időkben a saját, személyes félelmei vagy a borúlátása úrrá legyen rajta. Eltökélte, hogy nem fog elmerülni az önsajnálatban. Ez most már nemcsak róla szól. Hanem a többi emberről és a családjaikról, az ő életükről. Szükségük volt rá. Mind segítséget vártak tőle.

Az apjára gondolt, és azon tűnődött, vajon ő mit tenne. Elmosolyodott, ahogy rá gondolt. Bátor arcot öltene, akármi is történik. Mindig azt tanácsolta neki, hogy nagyozolással, jókedvvel rejtse el a félelmét, és ahogy visszagondolt az életére, tényleg soha nem látta félni. Egyetlen egyszer sem. Talán ez csak a látszat volt; de ha így is van, akkor ügyesen csinálta. Vezetőként tisztában volt vele, hogy állandóan szem előtt van, és hogy a népnek látszatra van szüksége, talán még az irányításnál is jobban. Túl önzetlen volt ahhoz, hogy megengedhesse magának a félelmet. Tanult a példájából. Ő sem fogja kimutatni, ha fél.

Körülnézett, és a mellette sétáló Godfrey-ra siklott a

tekintete. Oldalán Illepra, a gyógyító; beszélgettek egymással, és Gwennek úgy tűnt, egyre jobban kedvelik egymást, mióta a nő megmentette a herceg életét. Gwen a többi testvérét is szeretete volna maga mellett tudni. De Reece Thorral tartott, Gareth természetesen halott volt számára, Kendrick pedig továbbra is valahol messze, keleten segítette egy távoli város újjáépítését. Az volt az első dolga, hogy üzent neki. Imádkozott, hogy időben elérje, és fivére Sziléziába siessen, hogy mellette legyen, és segítsen megvédeni a várost. Legalább két testvére – Kendrick és Godfrey – menedéket találhat Sziléziában; amelyet mindannyiuk számára fenntartott. Kivéve persze nővérét, Luandát.

Hosszú idő óta először gondolatai Luandára terelődtek. Mindig is keserű rivalizálás folyt közöttük; Gwent egyáltalán nem lepte meg, hogy nővére kihasználta az első adandó alkalmat, hogy elhagyja Királyudvarhelyet, és hozzáment ahhoz a McCloudhoz. Luanda mindig is törekvő volt, és mindenben az első akart lenni. Gwendolyn szerette, és felnézett rá, amikor fiatalabb volt; Luanda azonban csak versengett vele, és nem viszonzta szeretetét. Aztán egy idő után Gwen már nem is próbálkozott.

És bár haragudott rá, azért érdekelte, mi lehet vele most, hogy Andronicus legyőzte a McCloudokat. Megölték? Megborzongott a gondolatra. Riválisok voltak, de végső soron mégiscsak testvérek voltak, és nem akarta idő előtt holtan látni.

Aztán az anyjára gondolt, aki a családjából egyedül Királyudvarhelyen maradt Gareth-tel. Kirázta a hideg a gondolattól. Hiába haragudott rá még mindig annyira, nem

akarta, hogy így végezze. Mi lesz vele, ha lerohanják Királyudvarhelyet? Őt is megölik majd?

Nem tehetett róla, de olyan érzése támadt, mintha a jól felépített élete darabokra hullana. Mintha csak tegnap lett volna, amikor a nyár derekán Luanda esküvőjét ülték meg: pompás ünnep volt, sokaság áramlott Királyudvarhelyre, ő és a családja együtt voltak, ünnepeltek – a Gyűrű pedig bevehetetlen volt. Úgy tűnt, örökre így marad.

Most viszont minden széthullott. Semmi sem maradt a régi.

Hideg őszi szél fújt, szorosabbra húzta vállán a kék gyapjúkabátot. Idén rövid volt az ősz; és már közelgett is a tél. Érezte a jeges fuvallatot, és egyre párásabb lett a levegő, ahogy a Szakadék mentén északnak tartottak. Egyre hamarabb sötétedett, és új hang töltötte be a levegőt: a téli madarak hangja. Vörös és fekete keselyűk voltak, amelyek alacsonyan köröztek, amikor hűvösebbre fordult az idő. Szüntelenül károgtak, és a hangjuk néha már Gwen idegeire ment. Mintha a közelgő halál hangja lett volna.

Miután elbúcsúzott Thortól, elindultak a Szakadék mentén észak felé. Tudták, hogy ez az út vezet a Gyűrű nyugati felének legnyugatibb városába: Sziléziába. Ahogy haladtak, a Szakadék hátborzongató ködje hullámokban terjengett, rátapadva Gwen bokájára.

- Már nem vagyunk messze, úrnőm – mondta egy hang.

Gwen odapillantott, és Srogot látta állni a másik oldalán harcosai gyűrűjében, Szilézia jellegzetes, vörös vértjét,

páncélingjét és csizmáját viselve. Gwent megérintette Srog kedvessége, hűsége édesapja emlékéhez, és az ajánlata, hogy Szilézia legyen a menedékük. Fogalma sem volt, egyébként mit tettek volna. Kénytelenek lettek volna Királyudvarhelyen maradni, és a mai napig ki volnának szolgáltatva Gareth árulásának.

Srog volt az egyik legtiszteletreméltóbb lord, akivel valaha találkozott. Mivel több ezer katona áll a rendelkezésére, és az ő ellenőrzése állt a Nyugat híres erődje, nem kellett volna tisztelettel adóznia senkinek. Ő mégis hűséget fogadott Gwen apjának. Mindig is kényes hatalmi egyensúly volt köztük. Gwen nagyapja idején Sziléziának szüksége volt Királyudvarhelyre; apja idején kevésbé; és az ő idejében egyáltalán nem. Sőt, most, hogy a pajzs nem védi őket többé, és hogy ilyen zűrzavar támadt Királyudvarhelyen, ők azok, akik rászorulnak Szilézia segítségére.

Természetesen itt voltak a legjobb harcosok – az Ezüstcsapat és a légió –, ahogy a több ezer, Gwent kísérő katona is, akik a király hadseregének felét tették ki. Srog mégis megtehetette volna, mint a többi lord, hogy leereszti kapuit, és csak az övéiről gondoskodik.

Ehelyett felkereste Gwent, alattvalói hűséget esküdött neki, és ragaszkodott hozzá, hogy mindnyájukat befogadja. Gwen elhatározta, hogy egy nap valahogy meghálálja ezt a kedvességet. Már ha mind túléltek ezt az egészet.

- Ne aggódj! – felelte lágyan, kezét gyengéden a férfi

csuklójára téve – A világ végére is elmennénk, hogy beléphessünk városod kapuin. Igazán szerencsések vagyunk, hogy kitüntettél a kedvességeddel minket ezekben a nehéz időkben.

Srog elmosolyodott. Középkorú harcos volt túl sok, csatában szerzett forradással az arcán. Haja vörösesbarna, állkapcsa erős, és nem viselt szakállt. Srog talpig férfi volt, nem csak lord, hanem igazi harcos is.

- Az édesapádért tűzön-vízen át harcolnék! – válaszolta – Nem várok köszönetet. Nagy megtiszteltetés, hogy a lányát szolgálhatom, és így leróhatom az adósságom. Végére is, az ő kívánsága volt, hogy uralkodj. Így hát, ha neked felelek, egyben neki is.

Szintén Gwen közelében vonult Kolk és Brom. Mögöttük több ezer sarkantyú, hüvelyben csilingelő kard és páncélt súroló pajzs folytonos zörgése hallatszott. Hatalmas hangzavar volt, amely egyre messzebb és messzebb jutott észak felé a Szakadék mentén.

- Hölgyem – szólt Kolk – Gyötör a bűntudat. Nem kellett volna hagynunk, hogy Thor, Reece és a többiek egymagukban induljanak a Birodalomba. Többünknek kellett volna jelentkezni, és velük tartani. Az én lelkemen fog száradni, ha valami történik velük.

- Ezt a küldetést választották – felelte Gwen – Ez a becsület küldetése volt. Akárkinek is kellett mennie, már úton van. A bűntudat ezen nem segít.

- És mi lesz, ha nem térnek vissza időben a Karddal? – vetette fel Srog – Nem telik sok időbe, míg Andronicus megjelenik a kapuinknál.

- Akkor szembeszállunk velük – jelentette ki Gwen határozottan. Próbált annyi bátorságot erőltetni a hangjába, amennyit csak tudott, és remélte, hogy ez egy kicsit megnyugtatta a többieket. Észrevette, hogy a többi tábornok is felé fordul, és őt figyeli.

- Az utolsó leheletünkig harcolni fogunk – tette hozzá – Szó sem lehet visszavonulásról, megadásról.

Érezte, hogy a generálisokat lenyűgözi. Ő is el volt ragadtatva a saját hangjától, és meglepte a bensőjéből előtörő erő. Az apja és a MacGil királyok hét generációjának ereje volt ez.

Ahogy tovább masíroztak, az út balra éles kanyart vett, és ahogy Gwen ráfordult, megtorpant az elé táruló látványtól.

Szilézia.

Emlékezett, hogy kislánykorában az apja elhozta ide kirándulni. Ez a hely azóta is vissza-visszatért álmaiban, a hely, amely annyira varázslatosnak tetszett számára. Most, felnőtt nőként megpillantva még mindig elakadt a lélegzete.

Szilézia volt a legszokatlanabb város, amelyet valaha látott. Az épületek, erődítmények, a rengeteg szikla – minden ősi, ragyogó vörösből épült. Szilézia magasabban fekvő fele, amely égis éré épületekkel, mellvédekkel és tornyokkal volt tele, a szárazföldre épült, míg az alsó fele a Szakadék szélébe lett beleépítve. A Szakadék kavargó ködje ki-be fújt rajta, beburkolta, ettől

ragyogott és szikrázott fényben vörösen. És ettől tűnt úgy, mintha felhők közé épült volna.

Sáncai harminc méterre magasodtak, mellvédek koronázták őket, és végtelen sok fal húzódott mögöttük. A város valóságos erőd volt. Még ha egy hadsereg át is hatolt volna falain, le kellett volna ereszkednie a város alsóbb részeire, le a sziklákon, és a Szakadék szélén kellett volna harcolniuk. Ilyen háborút egyetlen hódító hadsereg sem szívesen visel. Emiatt maradt fenn a város ezer esztendeje.

Gwen emberei is szájtátva megálltak, és a lány érezte, hogy őket is lenyűgözi a látvány.

Gwen hosszú idő óta először derűsebben látta a helyzetüket. Erre a helyre nem ér el Gareth keze, és ezt a helyet érdemes lenne védeni. Itt uralkodhat. És akkor esetleg – csak esetleg – a MacGil királyság újra felemelkedhet.

Srog csípőre tett kézzel állt, és úgy szemlélte a saját városát, mintha most látná először. Szemében büszkeség csillogott.

- Isten hozott Sziléziában!

HATODIK FEJEZET

Thor hajnalhasadtakor ébredt a lágyan ringatózó óceánon, amelyen időnként hullámtaréjok verődtek fel, és megcsillantak az első nap tompa fényében. A Tartuvian világossárga vize szikrázott a reggeli homályban. A hajó csendben siklott a vízen, a hajótestet csapkodó hullámokon kívül egy hangot sem lehetett hallani.

Thor felült, és körülnézett. Szemhéját elnehezítette a kimerültség – tulajdonképpen még soha nem érezte magát ilyen fáradtnak. Napok óta hajóztak, és itt, a világ másik felén minden annyira más volt! A levegő sűrű volt a párától, és eleve jóval melegebb volt, mint otthon. Mintha folyamatosan vizet lélegezne be az ember. Lassúnak, lomhának érezte magát tőle, és elnehezültek a végtagjai. Mintha a nyár birodalmába lépett volna be.

Végigfuttatta tekintetét barátain, akik általában már pirkadat előtt ébren voltak. Most mind a fedélzeten elnyúlva aludtak. Még Krohn is, aki pedig mindig éber szokott lenni, mellette szunyókált. A sűrű trópusi időjárás mindegyikükre kihatott. Egyikük sem törődött többé a hajó kormányzásával – napokkal ezelőtt feladták. Semmi értelme nem volt: a nyugati szélnek köszönhetően a vitorlák mindig teljesen kifeszültek, és az óceán varázslatos dagálya állandóan egy irányba állította a hajójukat. Mintha egy hely vonzaná őket magához, és hiába próbálták meg

többször is kormányozni, megváltoztatni az irányt, semmire sem jutottak. Aztán beletörődtek, hagyták, vigye őket a Tartuvian arra, amerre, akarja.

Nem mintha tudnák, a Birodalmon belül hova menjenek – merült fel Thorban. Amíg az áradat szárazföld felé tereli őket, nincs gond.

Krohn felkelt, nyüsztetett, majd előrehajolt, és megnyalta gazdája arcát. Thor a szinte már üres zsákjába nyúlt, és odaadta Krohnnak az utolsó szárított húsrudat. Megdöbbenésére Krohn nem kapta ki a kezéből, mint máskor; ehelyett csak nézte, az üres zsákra vándorolt a tekintete, majd jelentősegteljesen bámult vissza a fiúra. Habozott, hogy elfogadja-e az ételt, és Thor rájött, hogy párduca nem akarja előle elvenni az utolsó falatot.

Meghatotta a gesztus, de ragaszkodott hozzá, hogy egyen, ezért barátja szájába nyomta a húst. Tudta, hogy nemsokára kifutnak élelemből, imádkozott, hogy mielőbb szárazföldre érjenek. Fogalma sem volt, mennyi ideig tarthat még az út; mi van, ha hónapokig? Mit fognak enni?

A nap errefelé gyorsan felkúszott az égre, és túl hamar kezdett fényesen és erősen sütni. Thor felállt, amikor a köd kezdett felszállni a vízről, és a hajóorrba sétált.

Kínézett, miközben a csónak finoman ringatózott alatta, és figyelte, ahogy eloszlik a köd. Pislogott néhányat, azt hitte, képzelődik, mivel távoli földet látott kirajzolódni a horizonton. Felgyorsult a pulzusa. Szárazföld. Valódi szárazföld!

A megszokatlanabb formájú föld tárult a szeme elé: két hosszú,

keskeny félsziget a tengerbe nyúlva, mint egy vasvilla két vége, és ahogy a köd felemelkedett, Thor elnézett jobbra-balra, és meglepetten látta, hogy két földnyelv veszi őket körül, körülbelül ötven méterre tőlük. Egy hosszú öböl kellős közepébe sodorta őket az áramlat.

Fütyentett egyet, mire bajtársai felriadtak. Talpra szökkentek, és odasiettek mellé a hajóorrba, hogy kinézzenek.

Álmélkodva álltak ott; a legegztikusabb part volt, amit valaha láttak: sűrű dzsungel, magasba szökő fák szegélyezték a partot; olyan vastagok, hogy lehetetlen volt látni, mi van mögöttük. Thor gigantikus, kilenc méter magas páfrányokat pillantott meg, amelyek a víz fölé hajoltak; égisz érő, sárga és lila fákat látott; és mindenhol idegen zajok hallatszottak megállás nélkül: vadak, madarak, rovarok és ki tudja, mi más vicsorgása, rikácsolása és éneklése.

Thor nagyot nyelt. Olyan érzése támadt, mintha az állatok kifürkészhetetlen királyságába készülnének belépni. Itt minden más volt; még a levegő illata is furcsa, idegen volt számukra. Távolról sem emlékeztette itt őket semmi a Gyűrűre. A többiek egymásra néztek, és Thor látta a szemükben a tétovázást. Mind azon tűnődtek, miféle szerzetek várják majd őket abban az őserdőben.

Nem mintha lett volna választásuk. Az áramlat egy irányba sodorta őket, úgyhogy nyilvánvaló, hogy itt kellett a Birodalom földjére lépniük.

- Ide! – kiáltotta O'Connor.

Mind odarohantak hozzá. A korlátnál állt, előrehajolt, és a vízre mutatott. Hatalmas rovart láttak meg a hajó mellett úszni: világító lila, három méteres példány volt, és több száz lábbal rendelkezett. Világított a hullámok alatt, majd ahogy végigsiklott a víz felszínén, több ezer kis szárnya zümmögni kezdett, és a víz fölé emelte. Ezután viasszüllyedt, és újra a víz felszínén vitorlázott, majd alámerült. Aztán kezdte az egészet előlről.

Miközben figyelték, hirtelen a levegőbe emelkedett, a fiúkkal szemmagasságba, lebegett, és négy, hatalmas zöld szemét rájuk szegezte. Sziszegő hangot adott ki, mire mind önkéntelenül hátraugrottak, és a kardjukért nyúltak.

Elden előrelépett, és felé suhintott. Mire azonban a fegyver elérte volna, a lény már újra a vízben volt.

Amikor a hajójuk hirtelen megállt, és nagy zökkenéssel a partra ért, a fiúk repültek hátra pár métert, majd visszazuhantak a fedélzetre.

Thor szíve gyorsabban kezdett verni, ahogy végignézett a parton: alattuk keskeny tengerpart terült el, amelyet több ezer kis, csipkézett, világoslila szikla alkotott.

Szárazföld. Megcsinálták.

Elden vezette a sort a horgonyig, közösen felemelték, majd a part szélére vetették. Lemásztak a láncon, és a partra ugrottak, Thor mászás közben átadta Krohnt Eldennek.

Fellélegzett, amikor a lába földet érintette. Annyira jó érzés volt földet – száraz, szilárd földet – érezni a talpa alatt! Azt se bánná, ha soha többé nem kellene hajóra szállnia.

Megragadták a köteleket, és amennyire csak lehet, a partra húzták a csónakot.

- Szerintetek elviszi majd a dagály? – kérdezte Reece a hajóra emelve tekintetét.

Thor ránézett; úgy tűnt, elég biztosan áll a homokban.

- Ezzel a vasmacskával biztosan nem – jegyezte meg Elden.

- A dagály nem – szólt O'Connor – Inkább az a kérdés, nem vetnek-e rá szemet mások.

Thor még egy utolsó, kósza pillantást vetett a hajóra, és rájött, a barátjának igaza van. Még ha rá is találnak a Kardra, elég valószínű, hogy az üres part várja majd őket visszatérve.

- És akkor hogy jutunk vissza? – tette fel a kérdést Conval.

Thornak az az érzése támadt, mintha az út minden egyes állomásánál felégetnének maguk mögött minden hidat.

- Majd kitalálunk valamit – mondta Thor – Végül is biztos akadnak más hajók is a Birodalomban, nem?

Igyekezett határozottnak tűnni, hogy megnyugtassa a barátait. De a lelke mélyén már nem volt olyan biztos magában. Ezt az egész utazást egyre baljóslatúbbnak érezte.

Egy emberként megfordultak, és a dzsungel felé bámultak. Sűrű lombfalat láttak, mögötte csak feketeség. Az állatszaj alkotta hangzavar körülvette őket, és olyan hangos volt, hogy Thor alig hallotta a saját gondolatait. Mintha a Birodalom összes vadállata itt visítózott volna, hogy őket üdvözölje.

Vagy figyelmeztesse.

Thor és társai egymás mellett gyalogoltak a dzsungelben. Óvatosan haladtak, mindegyikük éberén figyelt a sűrű, trópusi dzsungelben. Thor nehezen tudott gondolkodni, annyira állandósult a rovarok és egyéb állatok kórusának visítása, rikácsolása körülöttük. Mégis, amikor a lombok közé nézett, egyet sem látott.

Krohn szorosan a nyomában volt, vicsorgott, és felállt a hátán a szőr. Thor még sosem látta ennyire ébernek. Végignézett a bajtársain, és látta, hogy hozzá hasonlóan mindegyikük keze kardja markolatán van, és ők is rettentő idegesek.

Már órák óta mentek, mélyebbre és mélyebbre a dzsungelben; a levegő még forróbbá és sűrűbbé vált, még párásabbá, ezért egyre nehezebb volt lélegezni. Nyomvonalat követtek, amely egyszer ösvény lehetett; néhány letört ág árulkodott róla, hogy előttük valakik már választhatták ezt az utat. Thor csak remélni tudta, hogy annak a csoportnak a nyoma, akik a Kardot ellopták.

Felnézett, és a természetben gyönyörködött: minden hihetetlen méretűre nőtt, a levelek akkorák voltak, mint ő. Apró rovarnak érezte magát az óriások földjén. Észrevette, hogy valami suhog a levelek mögött, de nem tudta kivenni, mi az. Az a fenyegető érzése támadt, hogy figyelik őket.

Végül a csapás előttük szilárd lombfalban ért véget. Megálltak, és zavartan egymásra néztek.

- De hát az ösvény nem tűnhet el csak úgy! – kiáltott fel O'Connor kétségbeesetten.

- Nem is tűnt el – jelentette ki Reece a leveleket vizsgálgatva

– A dzsungel csak visszafoglalta, ami az övé: benőtte az ösvényt.
- Akkor most merre? – kérdezte Conval.

Thor megfordult, körbenézett, és ugyanezen töprengett. Minden irányban sűrű lomboszat, úgy tűnt, nincs kiút. Thor kezdett belesüppedni az önsajnálataiba, és egyre elveszettebbnek érezte magát.

De aztán támadt egy ötlete.

- Krohn – súgta letérdelve az állat fülébe – Mássz fel arra a fára! Nézz körül! Mondd el, merre menjünk!

Krohn kifejező szemével nézett vissza rá, és Thor úgy érezte, megértette.

A párduc egy öles fa felé rohant, amelynek törzse tíz embernyi széles volt, és habozás nélkül felugrott rá, és karma segítségével felkapaszkodott. Egyenesen felfelé kúszott, majd az egyik legmagasabb ágra szökött. Elsétált a végéig, lenézett, hegyezte a füleit. Thor mindig is érezte, hogy Krohn érti a szavait, és most már biztos lehetett benne, hogy így van.

Krohn visszahajlott, és furcsa, doromboló hang jött ki a torka mélyéről. Lecsúszott a fatörzsön, és elindult az egyik irányba. A fiúk kíváncsian néztek össze, megfordultak, és követni kezdték a leopárdot a dzsungelben, miközben sűrű lombokat toltak el az útból.

Néhány perc múlva Thor megkönnyebbülten látta, hogy az ösvény ismét láthatóvá válik: a törött ágak és lombok árulkodó jelként megmutatják, merre ment a csapat előttük. Thor lehajolt, és megpaskolta Krohnt, pusztit nyomott a fejére.

- Fogalmam sincs, mi lett volna nélküle – mondta Reece.

- Nekem sem – felelte Thor.

Krohn elégedetten, büszkén dorombolt.

Ahogy egyre mélyebbre jutottak az őserdőben kanyarogva, újfajta lombosítók vették át az előző helyét: mindenütt hatalmas, Thor méretű virágok pompáztak a legkülönbözőbb színekben. A fák ágairól sziklagörgeteg méretű gyümölcsök csüngtek le.

Mind álmélkodva megálltak. Conval odasétált az egyik gyümölcshez, amely égővörös volt, és felemelte a kezét, hogy megérintse.

Hirtelen mély, morgó hangra lettek figyelmesek.

A fiú hátrált, és felkapta a kardját. A többiek is idegesen tekingettek egymásra.

- Mi volt ez? – tudakolta Conval.

- Onnan jött – válaszolta Reece az egyik irányba mutatva.

Megfordultak, és meresztették a szemüket. Thor azonban mást se látott, mint leveleket. Krohn viczorogni kezdett.

Egyre hangosabb és folytonosabb lett az ijesztő hang, végül az ágak is zizegni kezdtek. A fiúk hátrébb léptek, kivonták kardjukat, és a lehető legrosszabbra felkészülve vártak.

Ami előbújt a dzsungelből, Thor legvadabb elképzeléseit is felülmúlta. Óriási rovar állt előttük, ötször nagyobb, mint Thor. Imádkozó sáskára hasonlított: két hátsó lábán állt, két kisebb, mellső lába a levegőben lógott, és végükön hosszú karmok éktelenkedtek. Világító zöld testét pikkelyek borították, és kis

szárnyak nőttek ki belőle, amelyek zümmögtek és vibráltak. Két szeme volt a feje tetején, és még egy az orra hegyén. Ahogy kinyújtózott, még több karmot fedett fel, amelyek a nyaka alatt rejtőztek, vibráltak és csapkodtak.

Föléjük tornyosult, és egy újabb karom jött ki a gyomrából. hosszú, vékony, előreálló kar tartozott hozzá; hirtelen, gyorsabban, mint bármelyik reagálhatott volna, kinyúlt, és felkapta O'Connor-t. Három karmát kiterjesztette, és a fiú dereka köré csavarta. Úgy emelte a magasba, mint egy levelet.

O'Connor meglendítette a kardját, de közel sem elég gyorsan. A szörny megrázta néhányszor, aztán egyszer csak kitérítette a pofáját, megmutatva több sor éles fogát, oldalra fordította zsákmányát, és közelített vele a szája felé.

O'Connor felvisített az azonnali és fájdalmas halál torkában.

Thor cselekedett. Gondolkodás nélkül követ helyezett a parittyájába, a bestia orrhegyén ülő harmadik szemére célzott, majd útjára bocsátotta a követ.

Közvetlenül a szemét találta el. A szörnyeteg felüvöltött, rettenetes hangja elég hangos volt ahhoz, hogy egy fát szétszakítson. Aztán leejtette O'Connort, aki a levegőben megpördülve a dzsungel puha földjére zuhant kisebb puffanás kíséretében.

Az állat felbőszült, majd Thorra bámult.

Thor tudta, hogy hasztalan lenne szembeszállni ezzel a lénnel. Legalább egyiküket megölné, és lehet, hogy Krohnt is, ráadásul az értékes energiáikat is fecsérelnék. Úgy gondolta, talán

betolakodtak a területére, és ha elég gyorsan eltűnnek innen, talán nem veszi a fáradságot, hogy üldözze őket.

- FUTÁS! – üvöltötte.

Megfordultak, és szaladni kezdtek – az óriásrovar pedig utánuk.

Thor hallotta a karmainak hangját, ahogy átvágják a sűrű lombozatot mögöttük. A levegőbe hasítottak, mindössze néhány centire a fejtől. Széttépett levelek repültek a levegőbe, és záporoztak a fejükre. Egy emberként rohantak. Thor úgy érezte, ha elég messzire jutnak, elbújhatnak előle valahol. Ha nem, akkor kénytelenek felvenni vele a harcot.

Ekkor Reece megcsúszott mellette, átesett egy faágon, és arccal előre a lombok közé esett. Thor tudta, hogy nem lesz képes időben felállni. Megállt mellette, kardot rántott, és védelmezőn barátja és a szörnyeteg közé állt.

- FUSSATOK TOVÁBB! – kiáltott át a válla felett a többieknek, akik szintén megálltak, hogy Recce-nek segítsenek.

Az állat üvöltve Thor felé csörtetett, és karmait a fiú arca felé lendítette. Thor lebukott, ezzel egy időben suhintott egyet a kardjával, és levágta a bestia egyik karmát, amitől az szörnyű sikolyt hallatott. Zöld folyadékkal terítette be Thort, aki felnézve rémülten állapította meg, hogy a karom visszánő, épp olyan gyorsan, mint ahogy elveszítette. Mintha Thor nem is sebesítette volna meg.

Nagyot nyelt. Úgy látszik, lehetetlen megölni. És most még fel is bősztették.

A fenevad most újabb karral csapott le, amely egy másik helyről nőtt ki a testéből. Keményen Thor bordái közé vágott vele, amitől a fiú elrepült, és egy facsoport közepén landolt. A bestia Thor felé nyúlt egy másik karmával. Tudta, hogy bajban van.

Elden, O'Connor és az ikrek előrerohantak, és még mielőtt a fenevad lecsaphatott volna, O'Connor kilőtt egy nyilat a szájába, amely beleállt a torka hátsó falába. Elbődült. Elden felkapta kétkezes baltáját, és a szörny hátába vágta, miközben Conven és Conval elhajítottak egy-egy dárdát, amelyek két oldalról átszegezték a torkát. Reece talpra ugrott, és kardját az állat hasába döfte. Thor felszökkent, és egy kardsuhintással lecsapta a bestia újabb karját. Krohn is beszállt, a magasba ugrott, és fogait ellenfelük nyakába mélyesztette.

A szörnyeteg újra és újra felüvöltött, hiszen így együttesen több kárt okoztak benne, mint ahogy Thor lehetségesnek tartotta volna. Nem akarta elhinni, hogy még mindig áll, és hogy a szárnyai továbbra is rezegnek. Csak nem akart kimúlni.

Rémülten figyelték, ahogy egyenként lenyúl, és kihúzza a lándzsákat, kardokat és a fejszét a testéből, sérülései pedig azon nyomban begyógyulnak a szemük láttára.

Legyőzhetetlen volt.

Hátrahőkölt és ordított, a légiós fiúk pedig rémülten figyelték. Mindent beleadtak, mégis képtelenek voltak igazán megsebesíteni.

A szörny borotvaéles rágójával és karmaival felkészült

az újabb támadásra. Thorban tudatosult, hogy semmit sem tehetnek. Itt lelik halálukat.

- EL AZ ÚTBÓL! – kiáltotta valaki.

A hang Thor háta mögül érkezett, és fiatalnak tűnt. Megfordult, és egy tizenegy év körüli kisfiúra esett a pillantása, aki egy korsó vizet vitt. Thor a földre bukott, a fiú pedig egyenesen a fenevad pofájába lötytyintette a vizet.

Az állat hátrált, és üvöltött, gőzölgött a pofája, majd karmával az arcát, szemét, fejét kezdte el tépni. Újra és újra felvisített olyan hangosan, hogy Thornak a fülére kellett tapasztania a kezét.

Aztán végre megfordult, és elviharzott, vissza a dzsungelbe, majd eltűnt a rengetegben.

A fiúk hátrafordulva csodálattal és megbecsüléssel néztek a fiúra, aki rongyokban járt, belepte a piszok, hosszú, barna haja és világoszöld, okos szeme volt. Meztlábasságából és mocskos kezéből ítélve itt élhetett kint, a vadonban.

Thor még sosem érzett nagyobb hálát senki iránt.

- Fegyverekkel semmire sem mentek gathorszörny ellen – mondta a fiú a szemét forgatva – Szerencsétek, hogy meghallottam a kiáltásokat, és a közelben jártam. Különben már halottak lennétek. Hát nem tudjátok, hogy nem szabad szembeszállni vele?

Thor a barátaira nézett, egyikük sem tudott mit mondani.

- Nem akartunk vele megküzdeni – szólt végül Elden – Ő akart velünk.

- Olyat nem csinálnak – jelentette ki a fiú – kivéve, ha a

területükre tévedsz.

- Mit kellett volna tennünk? – tudakolta Reece.

- Először is, sose nézz a szemébe! Ha támad, feküdj arccal a földre, amíg békén nem hagy! És a legfontosabb: meg ne próbálj elszaladni előle!

Thor előrelépett, és egyik kezét a fiú vállára tette.

Megmentetted az életünket. Sokkal tartozunk neked.

A fiú vállat vont.

- Nem úgy néztek ki, mint a Birodalom katonái – jegyezte meg – Inkább olyan, mintha valahonnan messziről jöttetek volna. Miért ne segítenék nektek? Ugyanolyan a jelzések, mint annak a csapatnak, akik néhány napja érkeztek a hajóval.

Thor és a többiek mindentudó pillantást váltottak, és a fiú felé fordultak.

- Tudod, hova mentek? – kérdezte Thor.

A fiú vállat vont.

- Nagy csapat voltak, és egy fegyvert cipeltek. Nehéznek tűnt; csak együtt tudták vinni. Napokig követtem őket. Gyerekjáték volt. Lassan mozogtak. Felületesek és óvatlanok voltak. Tudom, hova mentek, bár a falun túl már nem követtem őket. Elvihetlek titeket oda, és megmutathatom a helyes irányt, ha szeretnétek. De nem ma.

A fiúk zavartak néztek össze.

- Miért nem? – kérdezte Thor.

- Pár órán belül leszáll az éj. Nem szabad sötétedés után kint lenni.

- De miért nem? – faggatta Reece.

A fiú úgy nézett rá, mint egy sültbolondra.

- Az ethabogarak miatt – válaszolta.

Thor előrelépett, és a fiúra nézett. Azonnal megkedvelte ezt a fiút. Intelligens volt, komoly, vakmerő, és hatalmas volt a szíve.

- Tudsz egy helyet, ahol fedél alatt tölthetnénk az éjszakát?

A fiú visszabámult Thorra, megvonta a vállát, bizonytalannak tűnt. Csak állt ott, és habozott.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Nagyapa mérges lesz.

Hirtelen Krohn tűnt fel Thor mögött, és a fiú felé sétált – neki pedig azonnal felderült az arca.

- Wow! – kiáltott fel.

A párdúc többször is megnyalogatta az arcát, és a fiú kuncogott örömében, majd megcirógatta Krohn fejét. Aztán letérdelt, leeresztette a dárdáját, és megölelte. Krohn odabújt hozzá, a fiúcska pedig izgatottan felnevetett.

- Hogy hívják? – tudakolta – És mi ő?

- Krohn a neve – felelte Thor mosolyogva – Ritka, fehér leopárd. Az óceán túlsó partjáról származik. A Gyűrűből. Ahonnan mi is. Kedvel téged.

A fiú néhány pusztit nyomott a párdúc fejére, majd végül felállt, és Thorra emelte tekintetét.

- Nos – kezdte még mindig bizonytalanul – azt hiszem, elvihetlek titeket a falunkba. Reméljük, papa nem lesz túl mérges! Ha igen, akkor nincs szerencsétek. Most gyertek utánam! Sietnünk kell. Hamarosan itt az éjszaka.

Azzal megfordult, és elkezdett kígyózni a fák között, a többiek utána. Thort lenyűgözte a fiú ügyessége, hogy milyen jól kiismerte magát az erdőben. Nehéz volt vele lépést tartani.

- Időről időre érkeznek hozzánk emberek – mesélte a fiú – Az óceán, az áramlat egyenesen az öbölbe hozza őket. Néhányan a tengerről jönnek, és átvágnak ezen a földön, miközben máshova tartanak. Nem mindegyikük éli túl. Megeszi őket valami a dzsungelban, vagy más módon pusztulnak el. Ti szerencsések voltatok. Sokkal rosszabb dolgokat is rejt az erdő, mint a gathorszörny.

Thor nagyot nyelt.

- Annál rosszabbat? Micsodát?

A fiú megrázta a fejét, és tovább gyalogolt.

- Nem akarjátok tudni. Láttam itt egy-két iszonyatos dolgot.

- Mióta élsz itt? – kíváncsiskodott Thor.

- Mióta az eszemet tudom. Nagyapa költöztetett ide bennünket, amikor kicsi voltam.

- De miért pont egy ilyen helyre? Biztos akadnak ennél vendégszeretőbb helyek is.

- Nem ismered a Birodalmat, ugye? – kérdezett vissza a fiú – Mindenütt ott vannak a katonák. Nem könnyű kívül maradni a látókörükből. Ha elkapnak, rabszolgává tesznek. Bár nagyon ritkán jönnek ki ide, ebbe a sűrű dzsungelbe.

Ahogy átverekedték magukat a szinte áthatolhatatlan lombozaton, Thor felnyúlt, hogy elsöpörjön egy levelet az útjából. A fiú megpördült, arrébblokte Thor kezét, és rákiáltott:

- NE NYÚLJ HOZZÁ!

Mind megálltak, Thor jobban megnézte a levelet, amelyet félre akart hajtani. Óriási, sárga növény volt, ártatlalmatlannak tűnt.

A fiú kinyújtotta a botját, és finoman megérintette a hegyét, a levél hirtelen a bot köré tekeredett, hihetetlenül gyorsan, majd sístergő hang kíséretében a bot porrá lett.

Thor teljesen megdöbbsent.

- Sajgólevél – világosította fel a fiú – Méreg. Ha megérintetted volna, most hiányozna egy kezéd.

Thor újfajta tisztelettel futtatta végig a szemét a lombozaton. Azon tűnődött, milyen szerencsések, hogy összeakadtak ezzel a fiúval.

Folytatták útjukat, Thor szorosan maga mellett tartotta a kezét, ahogy a többiek is. Igyekeztek óvatosabbak lenni, minden lépésükre ügyeltek.

- Maradjatok közel egymáshoz, és lépjétek ugyanoda, ahova én! Ne érjétek hozzá semmihez! Ne próbáljátok megenni azokat a gyümölcsöket! És a virágokat se szagoljátok meg – hacsak nem akartok elájulni!

- Hé, ez micsoda? – kérdezte O'Connor megfordulva, egy hatalmas, hosszú és keskeny, fénylő sárga gyümölcsre szegezve tekintetét, amely az egyik ágról csüngött le. O'Connor tett felé egy lépést, és már nyújtotta is a kezét.

- NE! – üvöltötte a fiú.

De már túl késő volt. Ahogy megfogta, a föld megnyílt alattuk,

és Thor érezte, ahogy csúszik, sár és víz kíséretében lezúg a mélybe. Földcsuszamlás... egyszerűen nem tudtak megállni.

Mind ordítottak, ahogy több tíz méter mélyen az iszapba csúsztak, egyenesen a dzsungel sötét mélységeibe.

HETEDIK FEJEZET

Erec zihálva ült a lova hátán, és felkészült rá, hogy megtámadja a vele szemben álló, kétszáz fős hadsereget. Vitézül harcolt, így sikerült az első százat leterítenie, de mostanra a válla gyenge volt, a keze remegett. Gondolatban állandóan harcra kész volt – azt viszont nem tudta, a teste mennyi ideig tudja követi majd ebben. Mégis teljes erőbedobással harcolt, ahogy egész életében, és a sorsra bízta magát.

Felkiáltott, és megrúgta az ismeretlen ló oldalát, amelyet az egyik ellenfelétől szerzett, majd előretört.

A katonák is megindultak, Erec magányos csatakiállításához az ő ádáz kiállításuk társult. Már rengeteg vért kiontottak ezen a mezőn, mégis egyértelmű volt, hogy senki sem távozik, amíg tökéletesen meg nem semmisítette az ellenfelét.

Miközben vágatott a sereg felé, Erec előhúzott egy dobókést az övéből, célzott, majd a sereg élén lovagló katona felé dobta. Tökéletes dobás volt, a férfi nyakát találta el, átszegezte a torkát. Elengedte a gyeplőt, és holtan csúszott le lováról. Ahogy Erec remélte, a többi ló lába elé került. Sok állat megbotlott benne, és a földre zuhant.

Erec minden erejét összegyűjtve egyik kezében dárdával, a másikban a pajzzsal, leengedett sisakrostéllyal tört előre. Olyan gyorsan és keményen akart a seregbe lovagolni, ahogy csak tud, nem törődve a csapásokkal, utat vágva magának a tömegben.

Üvöltve tört be közéjük. A sokévnnyi lovagi torna most jó szolgálatot tett neki, és a hosszú dárdát szakavatottan használta egyik katona után a másikon, egymás után kiütve őket a nyeregből. Lelapult, és a másik kezével védte magát a pajzzsal; érezte a rá záporozó ütések: pajzsán, páncélján, minden irányból. Kardok, fejszék, buzogányok ütötték-vágták, hatalmas fegyvercsörgéssel. Imádkozott, hogy a páncélja kitartsa. Vasmarokkal tartotta a gerelyét, igyekezett annyi katonát letarolni, amennyit csak tudott. Ahogy nyargalt előre, ösvényt vágott a hatalmas csapatba.

Nem lassított, és nagyjából egy perc lovaglás után végül kiért a másik oldalon, nyílt terepre, miután egyenes utat vágott a sereg közepébe, és amerre járt, halott katonák heverték utána a földön. Legalább egy tucat harcost elpusztított, de ő is megsínylette a folyamatot. Nehezen lélegzett, több helyen fájdalom hasított a testébe, és a fémek csattogása még mindig a fülébe csengett. Úgy érezte, mintha ledarálták volna. Ahogy végignézett magán, észrevette, hogy csupa vér; szerencsére nagyobb sérülése nem volt. Inkább csak kisebb horzsolások és vágások.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.